

PÉTERFAI JÁNOS ISTVÁN

VEZÉR LEGENDÁJA

VEZÉR ÉLETE, HALÁLA, FELTÁMADÁSA ÉS
MENNYBEMENETELE

(Péterfai János István művei – 7. kötet)

RSFK Könyvtár 7.

Kiadja: „A Régi Sci-Fi Kedvelői csoport”

Írta: Péterfai János István

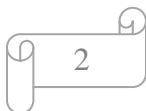
Szerkesztette: Györgyi Ákos

Készült: 2023-ban

A sorozatban megjelent:

1. Péterfai János István: Holdbéli Türkiz Tengerek
2. Péterfai János István: Mítikus és mesés hősök
3. Péterfai János István: Mesék Birodalma
4. Péterfai János István: Menny és Ég fiai
5. Péterfai János István: Kalandok a Naprendszerben
6. Péterfai János István: Kalandok a Világegyetemben

© Péterfai János István

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ

Csodálatos a múltnak a kútja. Bárhol merítjük bele a kezünket, régi történetekbe akadnak az ujjaink. Egykor élt népek varázslatos történetei és kivételes képességű emberek hihetetlen tettei mint vízcseppek peregnek le előttünk.

És ki tudná számba venni ezeket a népeket és hősöket?

Bizonyára sok élet kevés lenne arra, hogy mindazt elmeséljük, amit róluk az emlékezet megőrzött. Pedig az idő nem volt kegyes, sok-sok emlék a nemlétbe hullott, és így a történelem egykor folytonos, mindent átható szövetén hatalmas lyukak keletkeztek, sőt az egykor összefüggő részek darabjai sok helyen végérvényesen el is váltak egymástól.

Így, források híján most már sok esetben csak a megmaradt darabok alapján, mint egy hiányos kirakójátékban, csak következtethetünk az egykor volt történésekre, és az akkor éltek tetteire.

Ez a könyv megpróbálja a több mint négy-és fél ezer évvel ezelőtti időszakot a főhős - Vezér - életén keresztül visszaidézni, bemutatva az akkor élt jelentős személyiségeket, népeket, és történéseket, így a ránk maradt ismeretek alapján újra egységes szöveggé szőni az akkori kort.

„Vezér” méltó társa a korábbi kötetben megismert „Mitikus és mesés hősök”-nek,

GyÁ

Tartalom

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ.....	3
ELŐHANG: A TÖRTÉNET ELKEZDŐDIK.....	5
I. RÉSZ: VEZÉR ÉS CSAPATA	7
II. RÉSZ: UTAZÁS EGYIPTOMBA.....	19
III. RÉSZ: ÉGI PITONBAN.....	33
IV. RÉSZ: VEZÉR NÉGY NAGY ÚTJA.....	47
V. RÉSZ: SZÉT ÁRULÁSA	67
VI. RÉSZ: HOR DIADALMA	82
VII. RÉSZ: VEZÉR ÉGI URALMA	91
UTÓHANG: A TÖRTÉNET FOLYTATÓDIK.....	105

ELŐHANG: A TÖRTÉNET ELKEZDŐDIK

Ősidőkbe menvén, hívlak, gyere velem,
Menjünk őskorokba, ősökkel beszélni,
Egymást támogatván, nem riaszt félelem,
Arany ősidőkben nekünk nem kell félni,
Ősapák, ősanyák járják az időket,
Szent kötelességünk megismerni őket!

Csudás barlangokban festmények százával,
Mamutok és medvék, lovak és bölények,
Rajtuk feliratok, ős rovásírással,
Csillogón pompáznak az ősi, vad lények.
Harmincezer éve őseink már írtak,
Kultúrát alkotva sok rosszat lebírtak.

Akvitániában ügyes népek éltek,
Gaszkogniak népe ősi magyarokkal,
Galliában piktek, trójaiak, szvébek,
Hegylakó emberek, s britonok gallokkal.
Barlangok mélyiben magyar csudák várnak,
Mit a festményeken orrod elé tárnak.

Magyarok mentenek szép Kárpátiába,
Dnyeperi alföldre, Altáj vidékére,
Mentenek kék egű, tág Kis-Ázsiába,
Déli Folyóközbe, világ legszélére.
Vándorol a magyar, folyvást terjeszkedik,
Gyarmatot gyarmatra épít és telepít.

Vándorló magyarok járták a földeket,
Aranyat kerestek, ezüstöt találva,
Vándorlásaik közt feltárták az eget,
Nézik éj csudáit, néha meg-megállva,
Éji ég képei tájékoztatának,
Széles bolygónk hátán éppen merre járnak.

Ti-Atlan és Hab-Zu hullámzó felszínén,
Mu nagy óceánján felfedezők járnak,
Sebes hajók úsznak, mint tengeri szirén,
Magyar kíváncsiak vágnak a hullámnak,
Tajtétkzó és fénylő vízfelszín tereken
Szállnak a szép gályák, át évezredek.

Gondolnád, Maganba jutnak a magyarok?
Nyílparti fővenyre földművesek érnek,
Bár a múlt időkben ezüst szél kavarog,
Eme hős emberek semmitől sem félnek,
Hosszú sziklatömbből Hunt s Magort faragnak,
Szfinx lesz később neve, oka mord haragnak.

Vad, barbári arab nagy ágyúval lőtte!
Magor, az Oroszlán, fejét átfaragták,
Nem tudni, az arca milyen volt előtte,
Fáraó képére mesterek átszabták!
Mag-Úr, Úr-Mag a Nap, ő maga Oroszlán,
Felfogjuk eszünkkel, rajta ámuldozván.

Szfinx, a Rejtély mellett több piramis épült,
Szfinx, a Hun, nagy Mag-Úr uralja a tájat,
Vadász csillagképe itt lenn készre készült,
Piramisok alján titkos, rejtett vájat.
Hatalmas gödörben nagy hajó rejtezik,
Mely a tengerekkel bátran megmérkőzik.

Níl partján magyarok, vagy talán istenek,
Bothon, Esthon földjén városokat raknak,
Folyó két oldalán házat építenek,
E földön a népek előre haladnak.
Menjünk Egyiptomba, Nílus országába,
Magyari istenek dicső, nagy házába.

I. RÉSZ: VEZÉR ÉS CSAPATA

I. ÉNEK: BANDI ÚJ NEVET KAP

Ur városa virul, környéke az Éden,
Utu, a Nap, hevét önti szakadatlan,
Isten arany Szeme úszik fenn az égen,
Izzásától hevül a zöldarany katlan.
Mindenütt gazdagság, arany búza mezők,
Piros gyümölcsösök, dús fűvű legelők.

Messzi hegyekből jó nagy kékezüst folyó,
Melynek partján Bandi ül a kikötőben.
Milyen nagy is lehet a széles földgolyó?
Ezen elmélkedik a fénylő időben.
Vajh, ki ez az ifjú, kinek a fejében
Ily kérdések járnak délnek idejében?

Apja, a Kál, mondá, eleget tanultál,
Nagy istenek voltak, akik tanítottak,
Tudásukhoz, fiam, méltón viszonyultál,
An, Lil, En-Ki, akik kiokosítottak,
Eljött az ideje erőd kipróbálni,
Önállónak lenni, saját lábra állni.

Hömpölyög a folyó, vize meg-megcsillan,
Hatalmas áramlás, ő a Vizek Anyja.
Ugráló halaknak fehér hasa villan,
Ezernyi a sok lény, mi a vizet lakja.
Bura Nuna partján üldögél a legény,
Töri a kobakját, folyton töri szegény.

Szeret ide jönni, parton üldögélni,
Nézni a nagy nyüzsgést, kikötő életét,
Tengerről jövőkkal okosan beszélni,
Híreket hallani, és tengeri mesét.
Azon töri fejét, vízre kéne szállni,
Erejét a vízen kéne kipróbálni.

Ur hatalmas város, apja benne a Kál,
Ő maga a fia, Bandi még a neve,
Nagy Bán kicsi fia, minden jóban dúskál,
Nagy házban gyerekként foglalkoznak vele.
Új nevet fog kapni, amint eldöntötte,
Mely égtáj ragyogjon hamarost fölötte.

Gilgames Unugban, ő a példaképe,
Mily hatalmas harcos, mily messze vándorló!
Enkidu jó szívű, mit számít, hogy szép-e?
Egy kicsikét szőrös, arra van az olló!
E két hős példáját szeretné követni,
Azért, hogy arasson, jól kellene vetni.

Megy haza apjához, Ur nagy királyához:
Szeretnék hajókat, s a hajókra népet,
Mennék napnyugatra, Nyíl nagy folyójához,
Elhagynám anyámat, s elhagynálak téged.
Fivérim, nővérim megvizsgáltánának,
Marad még gyereke édes jó apámnak.

Bólintott a király, az ügy helybenhagyva,
Bandi toborozza a véle menőket.
Tolong a sok ember, Ur apraja, nagyja,
Válogatja Bandi a fiúkat s nőket.
Öt hajóval indul messzi tengerekre,
Szüksége lesz dolgos Ur-i emberekre.

Vezér lesz a neved, vezére népednek,
Mondotta az atyja, a hatalmas Lú, s Kál.
Búcsúzz el anyádtól, ints búcsút vérednek,
Aki dolgos fajta, lábával nem lógál.
Fivérid, nővérid már felsorakoztak,
Testvérüknek csekély ajándékot hoztak.

Kapott testvérítől egy arany sisakot,
Aranyból egy lándzsát, díszes arany vértet,
Aranyból egy íjat, hogy ne lőjön bakot,
Színaranyból pajzsot, kerekformát, szépet,
Buzogányt és jogart, arany tört és kardot,
Bárdot, fejszét, baltát, megvéd, ha jól tartod.

Kapott gyapjú köpenyt, finom lenruhákat,
Ollót a javából, tűt, cérnát és gyűszűt,
Tűzcsiholó vasat, gyűrűket, násfákat,
Torkot a torkára és pontos iránytűt,
Bűvös tükröt, s gömböt, mely mindent megmutat,
Palantir a neve, mutatja az utat.

Köszöni a kincset, öleli szülőit,
Anyját és az apját, és a felmenőit,
Fivérít, nővérít, szerető testvérít,
Öcséit, húgait, többi lemenőit.
Viszi a kincseket, hajójára rakja,
Integet a népe apraja és nagyja.

Megmozdul a hajó, evezők eveznek,
Íveket írnak le, íveznek a vízbe,
Ur város falai lassan ködbe vesznek,
Vezér életében mostan első ízbe,
Nuna Bora habján felfelé haladnak,
Csapatához máshol még sok ifjat adnak.

Arany búzaföldek, ezüst árpaföldek
Terjednek egészen messze láthatárig,
Édes folyók kékek, smaragd mezők zöldek,
Délsziget országa gazdag vártól várig,
Hajók és csónakok csatornákat járnak,
Terményeit viszik a gazdag határnak.

II. ÉNEK: VEZÉR KÖVETŐKET TOBOROZ

Csobban az evező, a gyors hajó repül,
Habzik az ezüst víz, felfelé haladnak,
Keskeny hajójuknak orra mélybe merül,
Búcsút intenek a hazai tájaknak.
Nuna-Bora vizén repül a nádsajka,
Ötven jó evezős friss ereje hajtja.

Larsza, majd Zabalam földjén sok juh legel,
Zabállam partjain csendesen kikötnek,
Itt vár Aruérisz, aki szóval felel,
Mikor a hajóról kérdéssel kötődnek.
Zabállam fiaként válaszolok nektek,
Kik a végtelen víz szájába eredtek.

Aruérisz herceg, Árvér, gyere velünk,
Mondotta jó Bandi, újabb nevén Veszír.
Lesz néhány jó napunk, amint útra kelünk,
Hajóinkon, tudd meg, én vagyok a vezír.
Árvér herceg ötven erős emberével
Nagy vezérhajóra sétálgatva lép fel.

Eveztek felfelé, Nippur irányába,
Itt él Naphthysz leány, apja szemefénye,
Anyja kisangyala, Nippur herceglánya,
Nép úri Níp-Purnak gyönyörű erénye.
Kedvvel csatlakozott, erősödött a had,
Amely délre, lentre, nagy Maganba halad.

Kis városa Szumer hatalmas városa,
Mind egész Ki, a Föld legfelsőbb központja.
Itt sem volt Veszírnek senki haragosa,
Ez a hely száz éve a kultúrát ontja.
Szeth hercegfő szólal: én jövök veletek,
Támogatni fogom dicső életek.

Aranyzöld mezőség, végtelen dús földek
Virulnak két oldalt, a csatorna partján,
Magas, nagy nádasok, szép pálmafák, zöldek,
Ringanak a szélben, lágy szélről mozgatván.
Csatorna vízerek csillognak, kékellnek,
Mély ég kékségével ők versenyre kelnek.

Szíp-Pár nagy Szépség-Ház, Szép-Pár az értelme,
Veszír gyors hajója suhan észak felé.
Szíppárban herceglány, Ízisz díszes terme,
Várja a vőlegényt, a menyasszony elé.
Dicsőség Szíppárnak, magorok várának,
Hol Ízisz született, Vezér szép párjának.

Gyors a keskeny hajó, mely sebesen halad,
Ötven evezőse könnyedén repíti,
Bar-Ana kék vizén csillámló had szalad,
Mintha csilingelne, a vizet kékíti.
Bar, a víz, a jó bor, mint borvíz, iható,
Édes vizű folyó az országra ható.

Veszír, hősi Vezér, beért nagy Szíppárba,
Ahol várták őket, Ízisz várta őket,
Uziri harcosunk ment a palotába,
Gyűjtötte csapatát, a véle menőket.
Nagy palota útján piros ruhás lány állt,
Bandi elébe állt, s a kezével ágált.

Én vagyok e város örökös úrnője!
Mondotta a szép lány, Bandi elé állva.
Bandi ott letérdelt, látta, ő lesz nője,
Szerelem a szívét legottan megszállja.
Óh, én édes hölgyem, megkérem kezedet,
Kezeddel hatalmad, s édes szerelmedet!

Piros ruhás lány volt Íz Ísz, a királylány,
Vezér minden vágya órá összpontosult.
Ám a szép arc hideg, olyan, mint a márvány,
Mitől Bandi arca ráncoktól árkosult.
Nem tetszik a lánynak, nem fog vele jönni,
Nem száll hajójára, nem is fog köszönni.

ÉN Íz vagyok, a tűz, az Izzás úrnője,
ÉN Ísz vagyok, az Ész, a fény birtokosa,
Íz-Ísz a tűz fénye, a fény ismerője,
Íz-Ész egy fényes ész, istenek okosa!
Na, és te mennyit érsz? Kál fia vagy, tudom!
Ez nem jelent semmit, mért mennék utadon?

Gyönyörű királylány, én nem vagyok senki,
Valaki sem vagyok, igaz, nincs birtokom,
ÉN uram az Úr, s An, és En-Lil és En-Ki,
Reménykedni mégis van parányi okom.
Egyiptomba mennék, Nyíl folyó mentére,
Nil partjára érnék, télvíz idejére.

Ekkor Nap-Tűz szólal: Bandi, ne könyörögi,
Íz-Ísz húgom konok, azt tesz, amit akar,
Szip-Pár szép nagy város, ödöngj, vagy lődörögi,
Azután megtudjuk, reméljük, csakhamar!
Mi igaz szándéka, mit tesz valójában,
Vélünk jön Maganba, vagy kushad óljában!

Íz-Ísz roppant mérges, szeme száz szikrát hány,
Dúl-fúl, dühöng, pukkad, Naptűzre haragszik,
Őrjöngve toporog, mint egy dühös sárkány,
Arcáról izzadság csillogón patakzik.
Bandi sétál egyet, sok ember üdvözlí,
Vándorló szándékát néki rögtön közli.

Mikor visszaért a palota útjára,
Szippár városából, hol sikert aratott,
Ízisz en, hercegnő, a ház előtt várja,
Büszke fejtartással, majd Vezérhez szólott:
Na, én azt gondolom, elutazom veled,
Ha egy bosszantásra nem lilul a fejed!

Bandi gondolkodik, a lány fennhéjázó,
Igazi boszorkány, de tán tényleg eszes,
Elképesztő szépség, veszélyes varázsló,
De, mint jó feleség, mégis szemérmetes.
Kezét az ifjú lány felé kinyújtotta,
Majd egy gyors rántással a keblére vonta.

Így esett, így történt, Bandi népvezér lett,
Arvér, Naptűz és Szét hozza embereit,
Íz-Ísz, az izzó ész, seregében fénylett,
Eszének vad fénye erős, szinte hevít.
Indulnak dél felé, hol nagy Szem Úr erős,
Arany fején lángos lángsörényt viselős.

III. ÉNEK: VEZÉR UNUGBAN

Gyönyörű tájakon haladnak keresztül,
Virágzó városok, dús növényi élet,
Meddig a szem ellát, Ten fénye ilyet szül,
Ahol érvényesül a Ten-i szemlélet.
Szorgos, dolgos magyar a földet műveli,
Rengeteg munkával jólétét növeli.

Vezér, kis csapata vezére, ezt mondja:
Unug városába suhanjon a sajka,
Szeretném megtudni, mi csapatunk gondja,
Miről jósol nekünk Gilgamesünk ajka,
Mert azt megtudjátok, Gilgames rokonom,
Nem is negyed, ötöd, hanem harmad fokon.

Unug körül bástyák, Bész isten sugallta,
Harcok zord istene, a fal emelését.
Gilgames azt tette, nagy Tennek vallotta,
Falbástyák szükségét, falak növelését!
Rabló, primitív nép tört rá az országra,
Nem a nemesekre, hanem a pórságra.

Hatalmas munkával a nép falat emelt,
Kul-Láb, vagy Kú-Lába, kőlabú falakat,
Ez a Kul városa, amelyet kiszemelt,
Gilgames, a király, ki Kul-Várost rakat.
Kul-Lab, vagy Ku-Laba része nagy Unugnak,
Amely város őse dicső, nagy Uruknek.

É-An-Na, a Nagy-An dicső palotája,
Istenek szép laka, hajléka, központja,
Gilgames a város isteni királya,
Hatalmas városa a kincseket ontja.
Négy-öt emeletes házak rengetege,
Amitől megrendül az istenek ege!

Vezér behajózott Unug rakpartjára,
Vendégségbe indult nemes Gilgameshez,
Gilgames nagybátyja, hasonlít atyjára,
Indult tisztelegni En-Tenhez, s Emeshez,
No, és nagybátyjához, a Világ Urához,
Kivel elhajózna nagy Nyíl országához.

Gis-Gil-Mas, ifjú hős, kis gilice lélek,
Hatalmas Gilgames, ki a gyilok hőse,
Jövök feléd bátya, én tőled nem félek,
Hiszen véred vagyok, géned ismerőse,
Te Sipa-Zi-Anna, Izdubar, égi nagy,
Segítsél meg engem, ha oly hatalmas vagy!

Kis-Gammás, föld ura, mosolyogva örül,
Izdubar, a király, rokon vérét várja,
Mögötte háznépe, családja tömörül,
Majd a dicső király nagy karját kitarja:
Gyere, gyere ecsém, Banda, kebelemre,
Szerető rokonom ölelem lelkemre.

Risat-Nin-Lil nagy, s Nurma, a feleség,
Szép, csinos herceglány, a gyönyörű Kasszú,
Kinek szép orcája, mint a Nap, oly fenség,
Gilgames leánya, haja igen hosszú,
És Nun-Gál, nagyherceg, mind köszönti őket,
A férfit öleli, s csókolja a nőket.

Enkidu, a nagy hős, Enki Dühe tréfás,
Szája mosolyra nyíl, nagy mancsát kitarja:
Gyere ide, Bandi, gyere ide, hékás,
Enkidu Kál fia ölelését várja.
Jól vagy, te kis csöppség? Jól felnövekedtél,
Enkidu bátyádnál majdnem nagyobb lettél!

Jól meglapogatták egymást a rokonok,
Azután lakoma, pompás, következett,
Mindenki felvidult, még az is, ki konok,
Sok jó bortól, sertől enjéből vetkezett.
Egész Unug tombolt, a jó nép mulatott,
Jó kedv és a jó ser az egekig hatott.

Lu-Hun-Ga, Enkidu, óriásit táncolt,
Fényes Csillag Háza, ez Enki Düh neve,
Véle a fél város reggelig viháncolt,
Óriási tánc volt, felhőkig ért heve.
Vezér kérdést tett fel dicső nagybátyjának,
Nagy Világ Urának, Gilgames királynak.

Jövendölj, én vérem, jövöm mit tartogat?
Kis Gammás, a nagyúr, most komolyra fogta:
Bandi, édes ecsém, fényt látok, de sokat,
Jövőd dicső leszen, mint anyád álmodta.
Magan földje rád vár, bár ne lopakodjál,
Szét nevű társadtól nagyon óvakodjál!

Építs te is falat, minden város köré,
Ez a javaslatom, ezt ajánlom neked,
Városfalon kívül a táj az ököre,
Füvön legelészhet, nem törődik veled.
Nagy falakon kívül rabló hadak járnak,
Nagy falakon belül puha párnák várnak.

Köszönöm, nagybátyám! – Veszír ezt mondotta,
Immár elköszönök fényes családotól,
Lu-Hun-Ga bátyámtól, ki viccét ontotta,
Fiadtól, lányodtól, pompás városodtól,
Azt kívánom neked, örökké fényesedj,
Majd az élted végén csillaghonba eredj.

Weszír így búcsúzott dicső rokonától,
Aki isten vala, jó kétharmad részben,
Közben elbúcsúzott gyönyörű honától,
Melyet elhagy mostan, teljes egészében.
Uszír a csillagnép új hódító ura,
Viszi a hajóit fénylő Nuna-Bura.

IV. ÉNEK: VEZÉR DÉLRE INDUL

Suhantak a karsú, gyorsjáratú gályák,
Vezért Urban várta egy egész kis flotta.
Nem is tudta Vezér, mily örömmel várják,
Minden vitorláját mikor kibontotta.
Öt a vezérhajó, úsznak a habokon,
Tükrös, fényes, kékes, habzó hullámokon.

Vezér és Árvérisz, no meg Szét kapitány,
Íz-Ísz és szép Nap-Tűz, ők öten vezérek,
Indulnak a hajók, ez egy új kor nyitány,
Melyben öten lesznek a legfőbb pillérek.
Ha az istenek is, amúgy jónak látják,
Hőseinket majdan nagy sikerek várják.

Vezér parancsolta, gyorsan kikötöttek,
Jó huszonöt hajó népe partra lépe,
Népszámlálás vagyon, a számok röpködtek,
Mennyi a foglalók honni számú népe.
Úgy gondolta Vezér, elég nagy a csapat,
Amellyel Maganra váratlan lecsapat.

Szigorún meghagyá: jöjjenek utána,
Háromezren mentek fenséges Maganba,
De azután folyvást népe csordogála,
Folyton vándoroljon a mennyei Anba.
Így lesz az új haza foglalva, mívelve,
Földje virágozva, mely Istenünk elve.

An-Na, asszony szépség, kérlek, jer házamba,
Te leszel a háznagy, irányítod házam,
Gyermekek születését irányítja Mamma,
Ma-Ri-An meggyógyít, ha megnő a lázam.
Ri-Banc boncnok legyen, múmiát készítsen,
Jo-Lán kertész legyen, sok udvart szépítsen.

Mami, a főpapnő, szertartást vezessen,
Mimi a szárnyasok jó gondviselője.
Ri-Kács rívó asszony, ríjon és temessen,
Sirató lesz Ri-Ma, a temetés nője.
Lil-An szőjön, fonjon, gazdagodjon házunk,
Ti vezetők lesztek, szép lesz az országunk!

Tur-Kál úr a mezők főfelügyelője,
Ur-Kis a csapatok fő-fő parancsnoka,
Fővadász Ur-Ku-Ta, ki a vadat löje,
Szak-Ács a főszakács, házam jó gondnoka,
Vid-Ur hajófőnök, Hot-Ép nagy építő,
Látjátok, híveim, szép jövőnk szédítő!

Hanem sok a szóból, rögvest elinduljunk,
Vitorlát árbocra magasán húzzátok,
Fel a gyors hajókra, evezőkhöz nyúljunk,
Mozogjon karotok, s ne szóljon a szátok.
Huszonöt hajóval induljon a népünk,
Nagy istenek tudják, mit hoz jövőnk nékünk?

Ekkor a hajóhad nyikorogva indul,
Mozdulnak a gályák, evezők lódulnak,
Hajók kötélzete leng és megnyikordul,
Ék faeresztékek fennen csikordulnak,
Indulnak a hajók végtelen vizekre,
E hajókat a szél nem tépi ízekre.

Gyöngyöző hullámok csobognak csendesen,
Suhannak a gályák Bura-Nuna hátán,
Nappal a hajóhad áramlik sebesen,
Partra szalad a nép, a hajóhad láttán.
Ujjong egész Szumér, Kiengi országa,
Terjeszkedik népük száz virágzó ága.

II. RÉSZ: UTAZÁS EGYIPTOMBA

I. ÉNEK: BARANA JELENÉSE

An Szik-Kur-Atuja, Nap-Hegy-Atya képe,
Már távolba vészett, Urú városával,
Vezér sorsát kérdé, mit hoz majd elébe?
Győzelmet és sikert, Istennek hálával?
Nagy Sipázi-An-Na tündéri fajtájú,
Na, de engem sem szült éppen disznó vályú!

Nézte a nagy folyót, nézte a habokat,
Hömpölygött a nagy víz, mely halakat rejtett,
Ezernyi csillámot, milliónyit, sokat,
Számos fénysugarat fogságába ejtett,
Lám, hirtelen a víz istennőt mutatott,
A folyóistennő ennen képet adott.

Bar-Ana a nevem, Bar a Bor, hisz tudod,
Bor-Szék, Bor-Víz mind bor, Anya meg az Ana,
Ha elméddel eme távot könnyen futod,
Ráébredsz a nyelvre, amely Tennek tana.
Bar-Ana Bor-Anya, a Borvizek Anyja,
Aki széles vizét a tengernek adja.

Én vagyok Bura-Nun, nagy Nun-Bora, széles,
Víz Bor hercegnője, Víz-Anya, hatalmas,
Bura-Nuna isten, vízben szenvedélyes,
Áradó istennő, mindig diadalmas!
Nuna, a Nő-Háza, kinek vize árad,
Vizek Anyja, vizem soha ki nem szárad.

Bandi révedezget, Ré istent keresé,
Bora-Nuna asszony hozzá tisztán szóla.
Ré ősatyá hallgat, e kérdés Eresé,
Eres mélyen hallgat, Rét fűti a tolla.
Bar-Anya, Víz-Anya, mit jósolgatsz nekem?
Örökké veled lesz a nagy történelem!

Bandi, Vész-Úr, Vesz-Ír: a Vizek Védének!
Vizek és a földek téged támogatnak,
Feletted egy áldást sárföldből szétkenek,
Véd, Vész, Vesz, Vezet úr: neveid így hatnak.
Vezér, légy Vízi úr, ura hullámoknak,
Millió hullámnak, kicsiknek, nagyoknak.

Megbízlak, Vízi úr, Teremtőnk nevében,
Légy a vizek ura, király, igazságos,
Uralkodj a vízen, földben, földön, égen,
Minden olyan helyen, mely fénytől világos,
Majd lelkeket vezess fel az űrvilágra,
Tündérré változván lépj a Világfára!

Így szólt az istennő, arca vízben rezeg,
Bandi nézi arcát, ámul a szépségen,
Majd az evezőket csapják erős kezek,
Mint tört tükör, törik arca a kékségen.
Mit kell majdan tennem? Lelkeket vezetni?
Csóválja buksiját: Világfára menni?

Feljebb Ur városa volt a kikötőjük,
Ahol a „nép”, a „nap”, ujjongott előttük,
Majd délre haladva, elhagyván szülőjük,
Új tájakra értek, mely nem az ő földjük.
Eridu tájára értek a gyors hajók,
Honnan gyakran úsztak délre hajórajok.

Fény ömlik a tájra, széles szép síkságra,
Nap úr, a Mag, a Szem, ontja a fényt, önti,
Bura-Nuna folyam itt válik sok ágra,
Hol a Vizek Anyját a Ten-Ger köszönti.
Milyen csodás e táj, Isten remekműve,
Sok paraszt dolgozik, rajta talajt nyűve.

Itt az indíttatás, a küldetés magva!
Vezír azt gondolja, ez a küldetése,
Ha az új országok jól be lesznek lakva,
Magas kultúrának zajlik ültetése.
Hová a Szem-Urak, Mag-Urak eljutnak,
Ott az életpályák nagy magasba futnak!

Úr városnak népe, százfelé kisarjad,
Évezredek óta megy a magyarítás,
Száz új haza felé megy magyar a sarjad,
Folyton folyvást fontos a tudás okítás.
Évezredek óta a magyar csak terjed,
Vad, állati korszak elpusztul, elernyed.

Vége a vad kornak, tán Isten így döntött,
Mat-Gyarítás folyik, vagy Gyar-Matosítás,
Isten az emberre csillámló fényt öntött,
Terjed a zöld Földön az észre okítás!
Vad, állati sorból kiválik az ember,
Egy nőhöz egy férfi, férfihez egy nember.

Harmincezer éve zajlik a fejlődés,
Félembéri sorból emelkedik fajunk,
Nemünkben folyik a tudással telődés,
Hunokból, gallokból, magyarokból vagyunk.
Azt tudjuk, bizonynyal Til-Lak az őshaza,
Honnan csillagfényből mindnyájunk származa.

II. ÉNEK: ERIDUBAN

E-Ri-Du városa a vizek úrnője,
Eridj és Eredő, nevének értelme,
A Földnek kék Vízzel itt volt esküvője,
„E” Ház és Palota, gyors hajók védelme,
Honnan indulnak a jó hajók ezrével,
Sok évezred óta, bátorsággal, hévvel.

Innen sok nád gálya Mu tengerre haladt,
Más hajók az Abzu felszínén futottak,
Utánuk jó hírük, s jó emlékü maradt,
Más csillagok alá rendre eljutottak.
Hozták a sok kincset, fát, gyöngyöt, aranyat,
Fényes történetük megélt ezer nyarat.

An körén jóval túl, En-Ki körén is túl,
Magan déli részén, mélyben arany bányák,
Hol az ember szeme száraz légtől tisztul,
Aranyat izzadtak a mély, sötét tárnák.
Mada emberei aranyat bányásztak,
An isten árjáért igen mélyre másztak.

Keletre Meluhha partjai feküdtek,
Molukka országa fűszerek dús tája,
Hol a faágakra majmok penderültek,
Némely fának, mint vas, olyan volt a fája.
Messze Ya-Madáknak víg országa terül,
Azon a szép tájon, hol a Nap felderül.

E-Ri-Du városa a Du ige tője,
Lásd Dül, Döl és In-Dul, ez a jelentése,
Bor-Ana folyamnak torkolati fője,
Tengerhajózáshoz pompás a fekvése,
Ez az ősi Greenwich, innen ered minden,
Modern kultúránk is, mindenféle szinten.

Mada népe délről, vagy északról árad?
Vagy mindkettő igaz, ez a rejtély nyitja?
Éles elménk kutat, soha el nem fárad,
Amit sok évezred híven tanúsítja!
Délről a feketék, északról fehérek,
Ide vándorolnak, töről sarjadt vérek.

Eridu „Eredő”, az Erdő is Ered,
Erdély Eredő-El, hol fák uralkodnak,
Erdély területén „Fater”, mely felmered,
Ez az ország rejtély, hol fák sokasodnak,
Eridu városa gyöngye a földségnek,
Széles lapályoknak, hegyeknek és égnek.

Origo Uri-Gu, ami magyar szóolás,
A „Gu” Nyak, Fő, Marha, „Uri” meg Északi,
Origo a Kezdet, ősi viszonyulás,
Érti ezt a népi, magyar nyelvű szaki.
Ez az ősnyelv Isten dicsőséges nyelve,
Melyben felismerszik Isten dicső elve.

Vízparti negyede Ku-Ára nevű volt,
Hol a tengeri szél délről áramola,
E városban gyakran a déli szél tombolt,
Al-tenger a város igazi támola.
Ku a Száj, Ara Ár, Ku-Ára: Ára-Száj,
Ez aTenger-Szája, itt kikötni muszáj.

Tenger-Száj és Föld-Száj, roppant sok hajóval,
Magas palotákkal, gazdag raktárakkal,
Zsúfolva a sok polc, mindenféle jóval,
Találkozhatunk itt jó magas árakkal.
Pezsgő élet zajlik Eridu terein,
Fényes, nagy utakon, a város erein.

É-En-Gura pedig az Óceán Háza,
É Héj, Ház, Palota, Óceán Ó-Keán,
En-Ki, Ki-En isten a vizek titánja,
En-Ki, Ki-En és Ken, Káin, Kaján, Keán.
En-Gura a Köre, Ten hatalmas köre,
Ez a Ten-Kör, Ten-Ger, habzás az öröme.

Gur-A Guruló Víz, mely folyton áramlik,
Hús szél lenge ujjá vizet hajt a partra,
Gördülő jó vízen gyors hajó iramlík,
Indulnak a hajók, keletre, s nyugatra.
Vezér, Vezető Úr, hajói indulnak,
Dicsőn célba érnek, vagy vizekbe fúlnak.

Legősibb e város É-Den szép tájain,
Héja, vagy Hajléka nagy Tennek az É-Den,
Aranyalma terem őshazánk fájain,
Virágzik az ország, egyfolytában, szépen.
Északon Ugarit, még messzebbre Torja,
Magyarok bázisa, gályák indítója.

Ga, Ka, Ha: Ház, Hajlék, A: a víz, Ja és Jó,
Gyakran cédrusból van a hajónak fája,
Ház a Vízen, tudd meg, ha azt mondod: Ha-Jó,
Ugyanez a Ház-Víz, ha azt szólod: Gá-Lya.
Így van ez, így van ez, isteni őseink
Ígen nagyok voltak, égből jött hőseink.

III. ÉNEK: UTAZÁS AZ AL-TENGEREN

Hét folyóág ömlik Al-tenger vizébe,
Hét mágikus vízág, Bar-Ana vizéből,
Bora-Nuna ömlik Al-tenger medrébe,
Hozza ömlő vizét éjszokról, az Égből.
Éjszak felfelé van, a Kur hegyek felé,
Hová a felhőket titkos kar emelé.

Al-tenger partjait mocsarak alkotják,
Dús nádasok, lápok, szélten terjengenek,
Igid, másként Idig folyóágak járnak
E nagy nádasokat, s benne kerengenek.
Ez a föld a Víz-Föld, a Tenger-Királyság,
Uralja e tájat igen magas nádság.

Olyan, mint fénytenger, csillámszóró földség,
Mint olvadt fémzüst, olyan a láthatár,
Színét változtató, kékeség, zöldesség,
Szinte végtelen tér, hol számos a madár.
Kifutnak a hajók a tenger habjára,
Sebesen suhanó Vezér nagy flottája.

Víz-Úr zászlóshajó, rajta Vezér az úr,
Gyors a száguldása, hullámok csobognak,
Gyönyörű a tenger, tündöklően azúr,
Hajók felelnek a görgő hullámoknak.
Délre száll a flotta, a tenger végtelen,
Alig fogja át az emberi értelem.

Az ott egy fura lény, áttetsző medúza,
Teste körded, lüktet, mérgező csápokkal,
Elfogott halacsát a szájába húzza,
Vizet lövell, csapkod, csápjaival, sokkal.
Vezér csodálkozik: - Mily csodás e térség,
Ihol a rengeteg csudálatos szépség.

Hullanak, hullanak a sodró hullámok,
Gördülnek a vizek, folyvást folynak, egyre,
Hul-hul ez a térség, végtelen a számok,
Hul és Lám gördül le, völgybe és a hegyre.
Ilyen az Al-tenger, csillogó és csodás,
Ömlik bele számos csobogó vízfolyás.

Til-Mun, csillag Díl-Mun, szigetéhez értek,
Ez tán Bahrein-föld, ősi szumer központ,
Itt is csak friss vizet és gyümölcsöt kértek,
Amit ez a térség számatlanul ont.
Ám Til-Mun égi hely, fenn van az égbolton,
Csillag-Mennyei a név értelme folyton.

Til-Mun, avagy Díl-Mun, Mun-Díl, vagy Mun-Diál,
Mön-Döl, Möndölöcske, Mennyei szép Csillag,
Szinmagyar szép nevek, melyért bárki kiáll,
Til, az ősi Csillag, Mun, a Mennyei Lak.
Ott éltek őseink, onnan jöttek ide,
Tündér őseinknek ez a csillaghite.

Fönn, az Úr fényt lövell, tombol az égtetőn,
Szikrázik a tenger, gyors hajók haladnak,
Nagy Úr, a Nap, a Fő, lángot szór égetőn,
Biztos utat mutat a vándorló hadnak.
Szép vitorlás gályák suhannak a néppel,
Éjszaka álmodnak, számos csillagképpel.

Rózsaszín szirének úsznak lenn a vízben,
Nagy testű emberek, kik zöldet legelnek,
Kérdezheted őket, akármennyi ízben,
Úgysem válaszolnak, gyorsan vízre kelnek.
Eltűnnek a mélyben, mikor menekülnek,
Ha nyugalom honol, moszatokra ülnek.

Taraj, csillogó-víz, ez az ősi Tar-Ja,
Tarajos hullámok hullanak és mállnak.
Északon nagy folyó, Oxusz, A-Mu-Dar-Ja,
Tarajló nagy vizek mindig eggyé válnak.
Szél szántotta felszín, fehér, habos taraj,
Hol alatt veszélyes szirt, korall, sziklaraj.

Halak ugrándoznak friss, sós levegőbe,
Uszonnal repülnek, sikló repüléssel,
Fecskehalak ezek, szállnak a felhőbe,
Majd a vízbe esnek, fogyott lendüléssel.
Szép repülő halak igen csodás fajzat,
Madárnak képzeletét magát e szép halzat.

Delfinek, „delfények”, vízben ugrándoznak,
Gyönyörű vízlakók, tán nem is állatok,
Gyors, keskeny hajókra vidámságot hoznak,
Dél Fényei, gyerünk, a vízen szálljatok!
Ugrálnak a fiúk, csodás mutatványok
Sorjáznak a vízen, éppen nem hitványok!

Elhajóztak szépen az Al-tenger partján,
Vitorlák dagadtak, evezők csattogtak,
Vezér állt hajóján, a hajónak tatján,
Onnan parancsolgat, mint az urak szoktak,
Hol a kapitányok parancsot osztanak,
Jó tengerfigyelők ott várakoztanak.

Így telnek a napok, a tengervíz csobog,
Utu, a Nap, úszik az ég kék vizében,
Fecsegnek a habok, a habos víz locsog,
Az éjjel csillogó, fekete, mint ében.
Nappal tobzódik a színek orgiája,
Ezer színnek mozgó, színes kavalkádja.

IV. ÉNEK: ABZU TENGERÉN

Ab-Zu, őseinknél Felsőség és Tudás,
Ab a Felső és Ház, Zu meg igeképző,
Folyton zajlik rajta szeles versenyfutás,
Szélfiúk tornája szemet megigéző!
Abzu nagy óceán, tele szigetekkel,
Messzeségbe vesző, virágzó rejtekkel.

Messze, napkeletre, Mu óceán terjed,
Nipp-Hon országával, rengeteg szigettel,
Hajód arra vinni szél szárnyán ne merjed,
Ámbár találkoznál megannyi szép kerttel.
Óriás polipok, fejlépők ott laknak,
A hajóddal együtt könnyedén bekapnak.

Messze, napnyugatra, Ti-Atlan hullámzik,
Ti „Élti és Élet”, a víz élettelen,
En-Ki területe fényesőben ázik,
Napfénytől csillámlik ez a fényes elem.
Napunk, Utu, itt megy le az Alvilágba,
S a halottak lelke a holtak honába.

Ezért az Atlan-Ti, mondják, holtak tája,
Pedig telis-teli viruló étellel,
Erre nyílik Am Am, Ham-Ham isten szája,
Kitől menekülhetsz egynémely jótellel.
Lél Éke, a Lélek, fel, az egekbe száll,
Nem az Alvilágban mindörökké kószál.

Mada, dicső Méda, nagy Ki, rejtélyes Gé,
Egünk tükrözöttje, ez gyönyörű földünk,
An köre forró öv, csudás földségeké,
Egyenlítő vonal délre van mitőlünk.
Lil köre északon, Ki köre meg délen,
Segíti a hajóst, a nagy vízvidéken!

Um-Án partjainál nyugatra fordultak,
Hadra-Maut földnél siklott a sok gálya,
Vitorlát kibontva repült a hajóhad,
Nagy volt a parancsnok borongós aggálya,
Suhantak a hajók, félt a zátonyoktól,
Szikláktól, szirtektől, cápa uszonyoktól.

Mász-Kat kikötője elmaradt mellettük,
Makar kék hegyei a múltba merültek,
Bárányfelhők jártak fodrosan felettük,
Mu-Kálla pálmái a partokon ültek.
Yem-En tág hegyei lassan elmaradtak,
Amint a gyors hajók sebesen haladtak.

Benn, a kövek földjén, fekszik forró Deh-Na,
Iszonyú a hőség, Udu, a Nap, dühöng,
Ő a Naporoszlán, ez a táj Deh-En-Na,
Hol a vöröslő Nap tűzforró lépte döng.
Rub al-Káli száraz, homokos sivatag,
Gyehenna, pokoltáj, hol már nincsen patak.

Egy Ad nevű atya, En az ősi rangja,
Ad-En vulkánkörén szép várost alapít,
Körszerű nagy öblöt házakkal megrakja,
Városában raktárt, elég sokat megnyit.
Vizet és élelmet lehet itt felvenni,
Mindent adni-venni, s húst, gyümölcsöt enni.

Aden után Ab-Zu, Hab-Felső-Tudása,
Ahol a hullámok szélesek és mélyek,
Habzó víz felszíne, gyöngyös víz habzása,
Lassacskán elmarad, mint az Ab-Zu éjek.
Habos és az Abyss, Abüsz-Szikum tája,
Elmarad mögöttük, pára s köd ül rája.

Ab-Zu csillagai a múltban maradtak,
Gyors hajók suhantak éjszak irányába,
Hajóiknak irányt új csillagok adtak,
Déli szél kapott be a hajók szárnyába,
Elhagyták nagy Abzút, tarajos mélytengert,
Hol a mély hullámvásár rémíti az embert.

Hol igazán habzó a széles óceán,
Hús-huszonöt ölnyi a hullám magasa,
Ott mély a tengervíz, ott mély az Ó-Keán,
Nagyon mély a tenger, a tengernek hasa.
Ez az Abzú tere, mélye ezer mélység,
Abzú a Nagy Mélység, hidd meg, nem sekélység.

Kék-tenger szigetén laknak a tündérek,
Jóságos szárnyalók, szépek, gyönyörűek,
Égből jövő lények, magyarai testvérek,
Isten törvényéhez ősöröktől hűek.
Tündér Szép Ilona hatalmas istennő,
Nagy vára van erre, szép, isteni delnő.

„Az Ur”-i tengernek rengeteg a titka,
Miért kék az azúr, az Úr kék az égen,
E sok rejtélyt rejt egy arany kalitka,
Amit megtalálhatsz a déli vidéken.
Ma mért Vörös-tenger e tengernek neve?
Csak tündérek tudják, hunok és hős Keve!

V. ÉNEK: UTAZÁS AZ AZÚR VIZEKEN

Az Ur-i vizekre futottak a sajkák,
Erre járt Atum, s Ré, Su, Geb és más isten,
Bölcsőjüket máshol ringatták a dajkák,
Hatalmas cselekvők, mindenféle szinten.
Ur városa felé fordul a tekintet,
Amely e tengerre Az-Ur nevet hintett.

Az-Úr „Égi Úr” is, aki kék, nem vörös,
Azúr kéket jelent, ily színű e tenger,
Ki kékre vöröst mond, taláros örökös,
Bölcsesség tudója, csillag tudós ember.
Azurri olaszok, „kékek” az értelme,
Vörös moszat alig, nem fogja fel elme.

„Az”: isten, „Úr”: isten, Az-Úr kéklő vizek,
Szép Kék-tenger vize Ur felé ad pályát,
Kék az ég Ur fölött, én ebben is hiszek,
Aden táján nyitja ki Abzu a száját.
Azúr vizek e tér látványos ösneve,
Melyet fénnel öntöz az izzó Nap heve.

Azúr-vizek „Az Úr” kéken ömlő tere,
Ur város felé nyit jó tengeri utat,
Ez a gyönyörű víz Ég Isten tengere,
Az, ki itt hajózik, új földségeket kutat.
Abzú óceánra itt futnak a hajók,
Titkokat kutatni, felfedező rajok.

Vezér behajózott a kéklő vizekre,
Dagadt a vitorla, a hajók haladtak,
Vörös moszatokat nem láttak semerre,
Vörös-tenger nevet más fortélyból adtak.
Nem vörös e tenger, inkább ma is azúr,
Türkizkék, topázkék, zafírkék és lazúr.

Parton Afar népe, mellette az Issza,
Afar és Issza e nyugati partvidék,
Ki a vizet issza, ne forduljon vissza,
Bár e föld sivatag, mégis lakott vidék.
Danakilok népe sivatag lakója,
Szegénység a jussa, por, homok a sója.

Haladva északra láttak sok nagy cápát,
Rabló cápa Száj-Fej, szája a jellege,
Szájában ezer fog, fog tölti ki száját,
Fején óriás száj, ő a fogak lege.
Veszélyes halevő, szörnyű ragadozó,
Gyilkos indulatú, szörnyű halált hozó.

Körben álló csápok díszítik a korallt,
Kicsiny kis állatkák, színük világoskék,
Lássuk csak, Vezérünk titkon miket forralt,
Ami elméjében lappangott elég rég.
Vörös korall vázból több darabot letört,
Láncot csinált nyakra, vörös kőből egy kört.

Kör-Állatkák váza Ízisz nyaka éke,
Nyakán körben állnak a korall darabok,
Volt sok kis állatnak a levegőn vége,
S kádban úsznak körbe a tengeri rabok.
Vezér halakat gyűjt, és minden állatot,
Mit a kék vizeknek a Jóisten adott.

Rengeteg kicsiny hal, pompáznak, színesek,
Fecskehalak szállnak fenn a levegőben,
Korallszirt halai csodásan díszesek,
Kristálytisza vízben úsznak délidőben.
Gazdag ez a tenger mindenféle jóban,
Halakban, polipban, halhoz hasonlóban.

Hatalmas teknőcök testét páncél fedi,
Lassan tovaúsznak, mikor megijednek,
Ha teste növekszik, páncélját leveti,
Hát és has páncélja véle növekednek.
Furcsa, szép állatok, kik messze eveznek,
Titkos vándorai a széles vizeknek.

Fenn, a levegőben, sokféle madár száll,
Némelyek csapatban, mások seregekben,
Némely szárnyas madár csak magában kószál,
Gyorsan, sebesen száll a kéklő egekben.
Csudás madárvilág, ámulatba ejtő,
Színes gazdagsága szinte észveszejtő!

Szuu kikötője nem éppen fenséges,
Kicsi vályogházak alkotják telepét,
Ám gyönyörű öble nyugodt, zölds, kékes,
Sziklák, homokpadok védik környezetét.
Tengerész, dokkmunkás, néhány hivatalnok
Lakja a városkát, körben száraz halmok.

Sebes, gyors futással kikötnek a gályák,
Kemény, jó harcosok karddal hadakoznak,
Őket a lakosok könnyilakkal várják,
Vad szemerék elől máris visszakoznak.
Gyors menetben Geb-Tu városába mennek,
Hol Geb-E háza áll, ahol megpihennek.

Vezér hadserege száraz völgyben halad,
Hammamát a neve, kiszáradt, vad aszó,
Kiszáradt völgyekben rohan a jó csapat,
Zengve száll a légben a harci énekszó.
Zord sziklafalakra szent képeket véstek,
Miket az égiek nagy örömmel néztek.

III. RÉSZ: ÉGI PITONBAN

I. ÉNEK: KIKÖTNEK SZUUBAN

Kosország egy csoda, Nyílos ajándéka,
Bő a folyó vize, rengeteg az állat,
Sűrű pap-írós-nád közt brekeg sok béka,
S a kilőtt nyíl hegyén zsákmány a találat.
Szuu partjainál kikötnek a gályák,
Őket a partokról éles nyilak várják.

Rövid csata után győznek a vándorok,
Szuu helyi népe leölve, megtörve,
Partra száll nagy Vezér, üdvözli száz torok,
Legyőzöttek nyakán fémből kutya örve.
Vinnynognak a vertek, kutyaugatásuk
Messze száll zajongva, hörög fújtatásuk.

Vezér, Árvér és Szét nézi levertjeit,
Vezér végig sétál a hódolók előtt,
Kezével a sornak emelgeti fejét,
Azt kérdi, ki lenne, aki hozzá szegőd,
Szét megölné mindet, Vezér nem engedi,
Egész Szuu népét védelmébe veszi.

Arverisz hajókkal tovább megy északra,
Pitom Nílus-ágon hajózik Maganba,
Vízparton vadászik rengeteg nagy vadra,
Flottája beúszik fehér falú Anba.
Napvárosba evez, An isten házába,
Ahol szemereknek már benn van a lába.

Gyors menetben Vezér a Deltába halad,
Harcos sok embere rohanva menetel,
Delta Dél-országa, Vezér arra szalad,
Sietős az útja, serege énekel.
Nil folyó hét ága Zöld-tengerbe ömlik,
Ezernyi mocsáron lágyan átszüremlik.

Szép, alkalmas helyen várost alapított,
Pé névvel nevezi, Fény e szó értelme,
Trón, a király „Fője”, amely úgy vakított,
Ragyogó Fénytrónus, mit megért az elme.
Ikervárost épít, Dep a másik fele,
Némely írásokban Butó lesz a neve.

Níl az égi Nyílás, Nyíl igénk van benne,
Éji égen Nyílik egy tüzes szakadék,
Isten sötét fátylán éjjel nyílás lenne,
Ez a Tejút sávja, bársonyos hasadék.
Fekete bársonyon Lukak a csillagok,
Fényt árasztó Pettyek, kis Pontok, fény Magok.

Tejuta, Galaxis, égi égen folyó,
Pi-Ton, Csillag-Folyó, ez a Pitom neve,
Hatalmas fénykígyó, csillagokat tojó,
Piton, a nagy kígyó, fénylő csillag heve,
Égi-Pitom a Níl, Tejút földi mása,
Egyiptom a Nyílás fénylő lobogása.

Delta a közepén Hun nevet viselő,
Nyugaton Tehenu, ez Tej-En vidéke,
Tehenet legeltet a semmirekellő,
Kinek a Níl vize az életnek éke.
Jön a sivatagból, hozza állatait,
Tejelő marháit, s fegyveres hadait.

Keletre az Aj-Tu fontos tartománya,
Aj a Száj, az Ajak, Tu a Ta, az Ország,
Ez a Hírus Ajtu, két földrész nyúlványa,
De nem Lágymány, vízföld, nagy itt a vízkórság.
Ázsia és Magan összekötő hídja,
Amely földhíd a két földrészt összenyitja.

Szép fekete föld Kem, a Kem Enje Kémény,
Kéményünk fekete, sűrű korom rajta,
Ta-Kem Táj-Fekete, ahol élni élmény,
Jól él itt a Mag nép, a magari fajta.
Tum és Rá, Su és Geb, magyar királyok,
Isteni fáraók, ezer áldás rájuk.

Rá, vagy Ré, mint Ra, Re, mély és magas rendű,
Név végén torokhang, Réc, Rész, Reh, Rég, Réj, Rék,
Ősi magyar név ez, ősisteni trendű,
Ő a szent Napkorong, Égi Arany Kerék.
Milliónyi névben Rá és Ré van jelen,
Őrzi ezt számunkra dicső történelem.

Su a Suhanó Szél, a Susogás maga,
Az, aki Sóg nekünk, s súlyt helyez mellünkre,
Isteni fáraó, hozza a szél szaga,
Aki esőt plántál vidám életünkre.
Su király sokat küzd, fia, Geb, utóda,
Királyainkról is szólhatna pár nóta.

Ősi Mag királyok uralták a Földet,
Ismerték a felszín dombos-hegyes ráncát,
Kéklő tengereket, és a smaragd zöldet,
Hatalmas vízterek hullámozó, víg táncát.
Geb uralkodása, a Keb ura után
Vezér lesz majd az úr, okosan, nem bután.

Neteru királyok, Nádorok, nagy ősök,
Natura urai, isteni hódítók,
Civilizált fickók, égben heverősök,
Égből jöttek alá, miként, az nagy titok.
Szum-Eri, Szem-Uri, magyarai harcosok,
Kultúráért küzdő, isteni, vad kosok.

Nádorok, Nagy Urak, hódítják a teret,
Gyönyörű bolygónkra kivetik hálójuk,
Gyors hajóik járvák mind a tengereket,
Szelidséget hirdet minden szószólójuk.
Nádori királyok évezredek óta,
Fejlesztik Níl földjét, Isten parancsolta.

Szep Tepi korában, Szép Tepi idején,
Rá, Su, Geb és Vezér királyok valának,
Aztán Szét, Thoth és Hor, az isteni legény,
Istenvoltuk után csillaggá halának,
Csillaggá lesz éltünk, csillaggá lesz holtunk,
Mind csillaggá leszünk, mert csillagból voltunk.

II. ÉNEK: AZ ÉGI KÍGYÓ ORSZÁGA

Égi-Pitom Tejút, Kígyó fut az égen,
Aki földi folyó, Níl a neve itten,
Égi Kígyó, Ki-Jó, a Föld Jója régen,
Kanyarog Maganban, édesen, meghittén,
Vezér délre indul, a Nílen felfelé,
Felső-Nílus mellé, ahogy eltervelé.

An városa a Nap sok templomos tája,
Hem városa csodás, ősrégi telephely,
A Szfinx Naporoszlán, mosolyog a szája,
Nagy Szfinx neve Rejtély, Hun, mely titkos kegyhely,
Isten ezt a helyet kedveli, szereti,
Ki a Szfinx ellen tesz, zordan megbünteti.

Tündérrózsa kéklik, Ló-Tusz tüze árad,
Tündöklő virága fehérlő ragyogás,
Kék vízben nádasok, sások szára szárad,
Bő vizű a folyó, gazdag a halfogás.
Nap, az égi festő, ezer színnel árnyal,
Csillogó e világ, hol száz szárnyas szárnyal.

Fut Vezér hajója, a víz lustán csobog,
Kara-Ku-Díl csobban, feszülnek az íjak,
Nílus vize halkan, szép meséket locsog,
Miközben a csákyán lazák a bőrszíjak.
Elkapnak egy krokót, vad fekete szájút,
Emberevő fajtát, gonoszat, rosszmájút.

Sírt a krokodilus, ilyen alattomos,
Krokodilkönnyeket ereget javában,
Eleresztik talán, gondolja az okos,
Majd máskor lesz ember, korgó, nagy hasában.
Tátogat a szája, megcsáklázva hever,
Bója hajós akkor fejébe lándzsát ver.

Nagy sokúszós csuka jó lesz hallevesnek,
Finom halebédet főz Szak-Ács kondérban,
Halakat hálózna, a halaknak esnek,
Melyeket megsütnek, s megesznek, ha dél van.
Éjjel suhognak a kövér denevérek,
Nagy repülő kutyák, barna éji férgek.

Hmun és Kisz városa, Abdu és Tantere,
Tündera és Gésza, Vászeta, túlhan Temet,
Geb-Tu, Nub-Tu, Madu ősmagyarok tere,
Tjemet, a Temető, mely sok királyt temet,
Parton sorakoztak, Nehent alapították,
Miután a tájat maguknak megvitták.

Egyfajta törpe nép lakta a partokat,
Koszorú sárkunyhókban tengették életüket,
Durva szőr borítja csúnya csuka arcukat,
Lapos orr torzítja bozontos képüket.
Ily taszító népség kevés volt Maganban,
Tán előemberek, a származástanban.

Emberevő fajzat, kannibál javából,
Primitív és buta, gonosz a szándéka,
Eztán lesz élelme búzából, árpából,
Gazdag lesz a földnek növény hozadéka.
Nehen a Nék Enje, az Elsők Istene,
Az első királyság, égi héjéről zene.

Sólyom a jelképe, Sólyma az Arany Nap,
Nehen Ízisz neve, ő lesz az igaz nej,
Esküvő leend itt, nem kell hozzá sok nap,
Íziszből árad a férfit vonzó delej.
Szemben, a túlparton, Neh-Eb fala épül,
Keselyű istennő, Nej király ott szépül.

Hierakon-Polisz a Sólyom Városa,
Vezér rendelkezik: nem lesz itt rabszolga,
Lesz a templomának sok-sok szabadosa,
Akiket jól ellát, kiknek sok a dolga.
Gyarapszik az ország, a nép boldogan él,
Az emberek közül egyetlen sem henyél.

Vezér törvényt adott, szent törvényt alkotott,
Megvédi a gyengét a rabló erőstől,
Szőlőt telepített, árpát, búzát hozott,
Megóvja a népet a tolvaj szőröstől,
Fegyvere meggyőzés, a zene szépsége,
Isten imádata, a lélek épsége.

Níl vize a Tejút, égi kígyó, piton,
Lenn az ország az ég földi csodás mása,
Tejút másolata alanti Egyiptom,
Csillagvilág ott fent, lent Níl csillanása,
Fenn a csillag kígyó, lenn a Nyíl folyója,
Partok közt kígyózik Magan legfőbb jója.

Titkos ősi rendek uralják a múltat,
Ami Múl – Csillagkor, Mul-Mul Csillagrendszer,
Múlt, Rég, Volt: Aranykor, ezer csodát bujtat,
Vedd eszedbe végre, csak egyetlen egyszer,
Vezérünk, Ozirisz, magyarok királya,
Ezt mondja az igaz történelem szája.

III. ÉNEK: VEZÉR TANÍTJA NÉPÉT

Vezér búzát vetett, árpát vet a földbe,
A talajt szántatja, kertjeit műveli,
Öntözi az ágyást, szántót szel a zöldbe,
Dolgos munkásságban ő nagy kedvét leli.
Házakat épített, házak közt utakat,
Kertek falaiba díszes, szép kapukat.

Állatokat tenyészt, tulkot, barmot, marhát,
Juhokat, kecskéket, nyulat, madarakat,
Asztalára kerül sonka és a farhát,
Gondoz szép macskákat, kutyát, szamarakat,
E tájék Magara, gazdagságát ontja,
Ömlik a búzaszem sok százezer fontja.

Abdu mellett nyílik Pek-Hel lejárata,
Abydosz, Üdös Ház híres városánál,
Pek a Pék, a Bék is, a Pokol vágata,
Pék a tüzes munkás, tűz lángol lábánál,
Büdös a lejárát, ördög mászkál rajta,
Ez az ördög fajzat kénköbűzős fajta.

Tün-Déra csillaga Tünő Tér, Tan Tere,
Itt él Tündérkirály, tündéri származék,
Junet, Hunet – Csillag, mint csillag tengere,
Tünő Dértől ragyog éji órán az ég.
Van itt tündéreknek fényes palotája,
Tündér Ilonának fényt lövell bokája.

Kis kertekben beltó, kástu, Fer-Tum készül,
Ez a feredő hely, fürdőző tó, ferdő,
E sok tó Nuphartól, Lótusztól is szépül,
Kisalföldön Fer-Ton, dús növényű fertő,
Mikor Magúr izzaszt, e tóban hűsölnek,
Tündérrózsák között a magyarai hölgyek.

Mindenféle eszköz készül a városban,
Serény munka folyik dolgos műhelyekben,
Elkészült tárgyakból sokféle és sok van,
És még több születik tervező fejekben,
Magara országa gazdagon virágoz,
Népe igaz szívvel imádkozik Rához.

Vászet a főváros, ős Vác, amely Fehér,
Amint a Vas Fehér, Bia, mint Bianka,
With és Weis is Fehér, amit az ész felér,
Vász körül búzától sárgállik a lanka,
Vászet városában növekszik a népség,
Arany Rától hevül fenn az égi kékség.

Vász, másként Uaszet, Fehér jelentésű,
Fehér a korona ebben az országban,
Hem pirosat jelent, mint vér, olyan színű,
Piros a korona a széles Deltában,
Piros-Fehér zászlók lobognak a tájon,
Ahol Vezér az úr, Nyíl menti síkságon.

Kék és arany csíkok magyarok színei,
Kék az ég szép színe, arany a Nap Háza,
Kék az ég vizeit nekünk jelképezi,
Míg az arany csíkok a Nap száz sugára,
Lapis-lazuliból, s rótvörös aranyból
Készült tárgyak híre szétterjed Maganból.

Bia égi fehér, égből alá szálló,
Fém vas, mely ezüstös, csillog, égből jövő,
Vas, amelynek fémje fegyvernek kiváló,
Vashegyű nyilat a jó kar éigig lövő.
Magar Oroszlán-Nap, ez Fehér-Egyiptom,
Hun a Csillag-Magyar, ez Veres-Egyiptom.

Bia városunkba leesett egy Bia,
Bjá formában ne mondd, mert ez már torzítás,
Meteorit vasa, lásd még Kel-E-Bia,
Meg Biai-Níli, nem számár ordítás,
Égi vasmeteor, a Pi Csillag maga,
Bia tündék csontja, csillag lények laka.

Tündérrózsa díszlik Nyíl folyó vizében,
Tündér város mentén nyílik e szép növény,
Csillog a Níl folyó, éjjel, mint az ében,
Tündérrózsától szép a vízparti fővény,
Mily gyönyörű virág, szirmai rakéták,
Magyari jelképek, héták, géták, khéták.

Ló Tusz a Nap Tüze, Csillag-Tűz, mi lángol,
Ékes tündérrózsa, Nuphar, ékszer Nap-Ár,
Lótusz virágunkban új csillag ficáncol,
Csillaggyerek nő itt, setét öllő csatár.
Nűmfa és Nymphaea nemünk eredője,
Nemünk Világfája, csillogó nemtője.

Pálma a Földanya fényes ragyogása,
Földből nő a szent fű, zöldellő növénye,
Kókusz termésének súlyos a fogása,
A datolyapálma a Földanya fénye,
Pál-Ma a föld nagyja, női az ensége,
Oázisok büszke növényi fensége.

Kakesz olyan növény régi Egyiptomban,
Magari hazában, Nyíl felső vidékén,
Amely kakát eszik, azon minutomban,
Hasmenést elzárja a hasmenés végén.
A kakát széteszi, hasmenést elfojtja,
Kak-Esz olyan növény, mi rekedést oldja.

Pap-Írós nád rostja az írás szövete,
Csodálatos nád ez, dús és zöld, terjengő,
Pap-Íróson áll az írás művészete,
Papírt hordoz a nád, súrlódása pengő,
Papírós nádasok ma is terjengenek,
Felettük madarak búsan kerengenek.

Gyékény a Gé Kénye, Gé a Ki, Kő, a Föld,
Gé a nagy Földanya, Kény a kényelmetes,
Föld a fölszántott táj, búzától örökzöld,
Kény a kenő király, néha félelmetes,
Gyékényen alszanak, szárából megfonva,
Gyékény szárát fonják a vízből kivonva.

Bőség országa ez, a Níl ajándéka,
Kék, áramló fő jó ontja a vizeket,
Burjánzik a növény, brekeg a sok béka,
Termi a gazdag föld az ételt, s ízeket,
Körben a Siva-Tag, tükrözd meg, Ivás-Gát,
Mikor a Níl árad, elönti országát.

Dús iszapot terít Níl a sok szántóra,
Csatornákon ömlik a víz, az éltető,
Sok templomgazdaság nem számít adóra,
Szorgosan dolgozik az életet vető.
Iszap-Pan a Szap-Pan, a Pan a földi Nap,
Selymes érintésű, bársonyos nap-iszap.

Termelnek itt hajmát, káposztát és babot,
Lencsét, borsót, cirkot, kölest, köményt, retket,
Uborkát és dinnyét, tökfélét, de nagyot,
Petrezselymet, répát, karalábét, zellert,
Két-ország fejlődik, városok épülnek,
Sivatagi népek ide települnek.

IV. ÉNEK: VEZÉR MEGKÉRI ÍZISZ KEZÉT

Vezér gondolkodik, jár erre meg arra,
Töpreng és téblábol, nagyon szórakozott,
Messze révedezik, jobbra megy, meg balra,
Szűk környezetében aggodást okozott.
Látják, nincsen baja, csak az esze ment el,
Bölcsen tanácsolják, gyerünk, Íziszt vedd el!

Ízisz, izzó eszű, megkérem kezedet,
Izzás Fénye úrhölgy, légy a feleségem!
Ha hozzám jössz, kincsem, bekötöm fejedet,
Soha többé nem kell, mondom, más nő nékem.
Te gyönyörű leány, oly szerelmes vagyok,
Mint a díszes tollú, nagyhangú kakasok!

Ízisz, az Ész nője, tudományok fője,
Eszes, okos leány, igazi boszorkány,
Emberi tudásunk előbbre vivője,
Intelligens, csinos, szavában az orkán,
Ő csípős nyelvével uralta a nyelvet,
Szavak vad erejét, mondatot, nő-elvet.

Szava erejével megtörte a valót,
Megváltoztatta a valóság formáját!
Folytonosan beszélt, szó erejével szólt,
Rázogatta tövén a Világnak Fáját.
Ízisz kisasszonyka, kérlek feleségnek,
Ha nem tetszem neked, azonnal lelépek.

Ízisz, az Izzó Ész, nyelve tökéletes,
Oda szúr, hova kell, Vezér is megbánja:
Te oktondi fiú, fejem szerelmetes,
Na végre, hogy megkérsz, lényem alig várja.
Örülök, hogy kértél, persze, hozzád megyek,
Meglátod, húséges feleséged leszek!

Meglett az esküvő, egymáséi lettek,
Nagy volt az ünneplés az egész országban,
Amíg ők boldogan ezer csókot vettek,
Szét szerepet kapott az irányításban,
Királyi hajóval Pébe ereszkedtek,
Egész vízi úton egymásért reszkettek.

Pében az ünneplés hévvel folytatódott,
Nílus másik partján Dep várost emelték,
Királyi fenségük itt meg is hatódott,
Városépítésben örömlüket lették.
Butó lett a neve később a városnak,
Ahová a népek sok kincset halmoznak.

Édes kincsem, Ízisz, Izzó Ész, Tűz Fénye,
Gyönyörű feleség, engedj el utamra,
Életem tervének tervezett reménye,
Gazdag lett az ország, tele lett a kamra,
Mennék más földekre, te helyettesítesz,
Te leszel az úrnő, ha baj van, segítesz.

Ne engedd Szét öcsém trónunk közelébe,
Szét egy ragadozó, kutya az ő feje,
Azt gondolom, édes, forrongó a vére,
Hatalom vágjától setét teste fele,
Szét egy alattomos, áruló gaz kutya,
Szetu országából jó a pereputtya.

Emlékezz!, Kutánál, Szájtájnál lejárát,
Alvilágba vivő, a kút titokzatos,
Hosszú, földalatti kőbe metszett vájat,
Kutya a „Nyílás Őr”, ugatós, haragos.
Szét kutyává fajult, Alvilágnak őre,
Szét ellenem támad, megmondom előre!

Mostan vigadozzunk, örüljünk a vannak,
Van isten létének, Vánok igazának,
Örüljünk, népünk közt jó barátok vannak,
Akik minden ügyben jól támogatának,
Mi magyarok vagyunk, égi oroszlánok,
Istenek sarjai, mint Napok, s a pánok.

Ízisz megöleli, megcsókolja férjét,
Összeházasodtak, férj-feleség lettek,
Ízisz férjül vette oroszláni vérét,
Isten papja előtt szent esküvést tettek,
Vezér feleségül vette szíve hölgyét,
Női nem ékszerét, dombját és a völgyét.

Nem voltak testvérek, ki kell jelenteni,
Nem voltak istenek, csak déli magyarok,
Reájuk az Új kor arany porát kení,
Voltak hatalmasok, okosak és nagyok,
Barbárok népe közt ők istenek lettek,
Mivel sok isteni, dicső tettet tettek.

Romlott emberevők népét letaglózzák,
Badari környéke a Badarság vára,
Badar sötét népét a fényre kihozzák,
Nagada sem vágyik Vászset hatalmára,
Ozirisz és Ízisz rendet teremtenek,
Népük hálájából ők igaz istenek.

Magyar nyelv hangrendje így beszél, hogy Rá, Ré!
Magas és mély hangrend szerint osztunk nevet,
A Napnak ezt mondjuk: Éljen Rá, Éljen Ré,
Szavainkon új jel a modern ékezet,
Ra és Re, Rá és Ré, Geb, Su, Vezér, Szét, Hor,
Thot, Ptak, Ízisz, Néphthysz, istenek, mint Hat-Hor.

Így igaz, a magyar a Fényisten fénye,
Fejlődés motorja az isteni népség,
Atlantisz népének gazdag leleménye,
Tündérek népe ez, nincsen semmi kétség,
Mindig érvényesül Isten akarata,
Mert Ő a Fény Ura, ősi Arany Atya.

IV. RÉSZ: VEZÉR NÉGY NAGY ÚTJA

I. ÉNEK: VEZÉR DÉLRE MEGY

Vezér határozott, Négy Világtáj felé
Négy hadat irányít, négy nagy hadjáratot,
Először délre megy, majd Ti-Atlant szelé,
Azután északra, ahol minden fagyott,
Végül kelet felé, arra fog haladni,
Sok szegény népeknek tudást, áldást adni.

Egész kis sereget vezet dél irányba,
Vid Úr a kapitány, Úr Kis az ezredes,
Majd' kétezer ember indul Núbiába,
Kicsinyke csapatuk bizony félelmetes,
Magyar technika messze kimagasló,
Fegyverük rakéta, kard, tűz, nyíl és sarló.

Nuba Aranyország, a Nap származéka,
Núbia Aranyföld, földje terméketlen,
Kevés e porföldnek termény hozadéka,
Ez a csontszáraz föld, úgy tűnik, végetlen,
Tombol fenn nagy Magúr, Arcán Láng, Oroszlán,
Hevével megéget, nincs egy felhő foszlány.

Ele-Fan-Tin-É-ben, Elefánt Házában,
Kicsit megpihentek, ez a sziget neve,
Élő Nap Isten Ház, e név igazában,
Már itt is borzalmas a Napisten heve,
Szu-Éne Hold-Isten, Pi-Lai Csillag-Lak,
Ragyog az égbolton milliányi csillag.

Ötven hajó halad egymás után délre,
Pálmás partok mellett, felfelé a Nílon,
Mely nagy Nyílás délre, messze egyvégtébe,
Vizében ezernyi tünderrózsa nyíljon,
Partjain oroszlán bömböl és üvöltöz,
Sok kis antilopot megkerget és üldöz.

Sakál, a Száj Kálja, éjszaka vonyítgat,
Vad Hié-Na fajzat a hiány állata,
Fertelmesen kacag, borzasztóan nyígat,
Vad Pár-Duc Nap-Háza, a csend fenevada,
Ge-Párd Földi-Párduc, a rohanás maga,
Száguldó jó vadász, pettyes az állaga.

Baki falainál kisebb csata zajlott,
Miam városában parancsot hirdetett,
Buhen templomában engedményre hajlott,
De embert itt senki többé nem ehetett,
Wawat, Vau-Vaut, ez országnak neve,
Eb e fekete nép, kutya az embere.

Imádják az Ebet, a Fekete Kutyát,
A foltos hiénát, s a nagy szájú sakált,
Harapós kutyáknak mind a retye-rutyát,
Sakál atyjuk miatt növesztik a szakállt.
Torzonborz emberek, törpe kannibálok,
Főnökük így üvölt: emberhúst kívánok!

Vezér, a Vész Ura, íját kifeszíti,
Megpendül az íjhúr, az Ívnek az Ura,
Vashegyű gyors nyilat mellébe repíti,
Kannibál csillaga zuhan a falura,
Rettentően büntet Vezér, ha haragos,
De ha hallgatnak rá, kegyes, irgalmas.

Vannak a Nyíl folyón zúgós Kata-Rakták,
Zuhatagos részek, Nyílon vad szakaszok,
Istenek kezei medrét Ketté Rakták,
Folyó oldalánál meredek teraszok,
Hajókat érdemes itt parton vontatni,
Nyugodt áramlásnál újra vízre rakni.

Abu Szim-Bel táján a nagy Szim tündököl,
Bél és Bál „Hatalmas”, „Ragyogó” és „Fényes”,
Szim-Bél az Oroszlán, a Nap, Istenököl,
Mag-Úr, a Csillag-Úr, lángos, tüneményes,
Abu Apu bízvást, értjük e neveket,
Napunk ezért reánk mosolygósan nevet.

Hajóznak felfelé, Szár-Asz, Szem-Na, Kum-Ma
Elmarad mögöttük, mint Tangúr, s Tumuki,
Nászir-király vára, és a kicsi Ukma,
Amára, Száj-sziget, Szeszebi, Náúri,
Nap-Ata városa dicsőségben ragyog,
Fölötte éjszaka lángtűzű csillagok.

At-Bara Bor-Atya, jó a hegyek felől,
Vezér délre hajóz, a Dél csillag felé,
Nem tágit messzire a Nyíl folyam mellől,
Eveznek felfelé, jön csudás Mero-É,
Mérést jelent e név, mint a Kapos-Mérő,
Mero-É Mérő-Ház, tudatunkba férő.

Mélységet Rovó Ház, csudálatos város,
Osz-Iri itt megáll, kiad száz parancsot,
Mi legyen a törvény, mi legyen hatályos,
Gyorsan megkötözi a sok tolvaj mancsot.
Fekete magyarok lakják e szép tájat,
Melybe a víz sodra széles medret vájat.

Med-Er a Méd Ere, Középső Vízfolyás,
Itt folyik a nagy Nyíl, Hapi fodros sodra,
Abzu Habzú isten, épp nem okostojás,
Hab a „Víz Felsője”, hulláma és fodra.
Minden táj gyönyörű, hol Vezér parancsol,
Sok fekete magyar itt egy kicsit raccsol.

Wawat után Irtet országa terül el,
Irtu a Szem, Irtó, mely iszonyún mered,
Gilgames így pusztít, Irtó hevülettel,
Napunk ellen ne vedd elő a fegyvered,
Utu, a Nap lever, akármit csinálhatsz,
De, ha mellé sorolsz, a napfényben ázhatsz.

Szatu országában Szat, vagy Szét a főnök,
Tomboló itt a Nap, letipró oroszlán,
Emelkednek e tájt hegymagas erődök,
Ahol Nap táncol sok zöld bőrű csoroszlyán,
Szat a Sátán maga, pusztít az ereje,
Hatalma rettentő, az ördögök feje.

Yam közeli ország, Yam-Yam a borzasztó,
Nyam-Nyam bemutatja emberevő népét,
Yam országa bűnös, embervért omlasztó,
Ide egy isten se tolja el a képét.
Ozirisz rendet tesz, kannibált megöli,
Villámokkal sújtja, lándzsával ledöfi.

Kar-Túm városánál serege megállott,
Nyugatra van Szudán, Szud isten térsége,
Vezér tudja, érzi, fontos helyen szállott,
Ám ez a terület nem kalandja vége,
Nyugatra Kordo-Bán, délre Szembiriták,
Szimberek laknak itt, ne legyenek viták.

Bu-Tana országa Fekete nagy Tanya,
„Bu” a Bús, Fekete, igazi nyelvünkön,
Vezér délre halad, hol süt az Ősanya,
Íté, igazat oszt szegény életünkön,
Szembriták élnek itt, szumer cimmeriták,
Akik ősmagyarok, ne támadják viták.

Szép Kék-Nyílós mentén felfelé hajózva
Meglátjuk a híres Nyílós-zuhatagot,
Tana-tó mentére ezután kijutva
Láthatunk gyönyörű erdős hegyet, nagyot,
Ez a Punt, a szent Fönt, gallák szép országa,
Galla földnek díszlik millió virága.

Titokzatos térség! Punt mindenben gazdag,
Éb-En Fekete-En, fekete a fája,
Mindegyik óriás, hatalmas és vastag,
Égbe nyúló Puntnak vöröses sziklája.
Tokhár, Ofir, Szomál erre terpeszkedik,
Nyugatra van nagy Kus, és Eb megméretik.

Ák-Szum, másként Axum, várost alapítja,
Axum Isten szeme, Ág-Szum a Szem-Ága,
Eme hely a napfényt szentelt tűzzé szítja,
Szent tüze szikrája a Nap nyílt virága,
Magas hegyek között Hot-Ép várost épít,
Kőből szép házakat, s oromzatot szépít.

Puntból napnyugatra haladt Vezér hada,
Sok fekete magyar élt a füves tájon,
Szavanna fűvére lépett a csapata,
Mint egy díszes folyam, haladt a síkságon,
Jó Dogonok törzse örömmel fogadta,
Nékik a szent tudást nagy örömmel adta.

Eb térsége forró, népe elmaradott,
Csád vizéig jártak Vezér emberei,
Vitték a kultúrát, mit az Isten adott,
Mit hön óhajtottak e vidék terei,
Majd Uszir azt mondja, gyerünk vissza, haza,
Reméljük a hazánk nem romok halmaza.

Sok mérőföld hosszan magas fű, nagy fákkal,
Száz majomkenyérfa hozza a termését,
Akácfák ernyője lombos, szúrós ággal,
Árnyékkal enyhíti pihenők fekvését,
Tombol a Napisten, kicsi antilopok
Nagy csordában járnak, szemük vízért kopog.

II. ÉNEK: VEZÉR NYUGATRA MEGY

Vezér haza indul, hajói csorognak,
Víz sodrán lebegnek a gyönyörű gályák,
Níl áramló vizén észak felé futnak,
E hajóhad előtt nyitottak a pályák,
Partok mögött Magan óriás térsége,
Hol tombol Napisten, s nagy a hőmérséke.

Hosszú az utazás, végül Vász feltűnik,
Vezér partra ugrik, rohan Íziszéhez,
Ekkor az aggodás lelkében megszűnik,
Mindnyájuk rohan, fut kis feleségéhez,
Kicsiny kis fiához, lányához, férjéhez,
Édes családjához, házához, véréhez.

Ilyen a természet, ilyen az emberség,
Mi ered az ember benső érzéséből,
Bármely hős, kit elér a honvágy, levertség,
Gyorsan feltámadhat, ennen ő s véréből,
Vezér rohan haza, Ízisz szép karjába,
Összecsókolódnak, sebtén, hamarjába.

Vezér parancsot ad: indulás nyugatra,
Nézzük meg Magannak nyugati fertályát,
Gondos pillantást vet a felvonult hadra,
Igen kíváncsi lett látni Nyugat táját.
Hajóhada vízen halad napnyugatra,
Ő maga sereggel vadászik sok vadra.

Tehenu földjéről, Tehenek földjéről,
Indul Vezér hada nyugati irányba,
Pé város bázisa, erről a vidékről
Indulnak hadai, indul Vezér lába,
Hut-Imi városa és Imi városa
Serege bázisa, Dél-királyság kosa.

Rakoti kikötő, Rá Kőti a hajót,
Rakodi ez a hely, gályák laka, helye,
Vidúr elindítja a sok hajót, a jót,
Mennyi élelmet visz? Ettől fő a feje,
Hús vizet korsókban, bort és sert edényben,
Zöldséget, gyümölcsöt, húst, nagy mennyiségben.

Vezér teljes díszben, fején Kender kendő,
Ő Kende-Úr maga, kendék fővezére,
Kendúrszág Szumerban, múlt három esztendő,
Meglátjuk, nagy Vezér, eljutsz a szélére?
Tett adja a hőroszt, a Tett hőssé avat,
Nagy isteni Tetthez kell egy kis akarat.

Piros-Fehér csíkos Vezér fejkendője,
Rajta egy Úr-E-Usz, Úr Háza, mi Úszik,
Úr Háza a Tejút, csillag eredője,
Úr-É az Úr Háza, Tejút Kígyó kúszik,
Minden éjjel égre kúszik az Ég-Kígyó,
Ki a világ maga, nem egyszerű bigyó.

Vezér int: - Előre!, s dübörög a sereg,
Napnyugatra indul a magyar fajta,
Portól és bánattól bizony nem kesereg,
Magor hős fiain Isten ujj van rajta,
Isten választotta, en fia, Nap népe,
Kikre sárga Napnak mosolyog a képe.

Nátron-tavak völgye a Pokol térsége,
E tavaknak vize halálos, mérgező,
Ég-Pitom népének ez nyugati vége,
E vizet ne igya az ide érkező,
Eldübörög a had, tovább megy e helytől,
Lassan távolodik Pétől, a nagy Fejtől.

Ammón oázisa A-Men isten tája,
A-Men „Isten-Mennyben”, ez a titok nyitja,
Ozir erre halad, hol sok titok várja,
Tetteit az Isten névvel tanúsítja,
A-Mén, Ammon, Amen, sivatagi rejtek,
Merre Vezér, Az-Úr, kis kitérőt ejtett.

Szíva völgye enyhely, a föld itt kiszíva,
Tombol Magur ott fenn, kiszívja a vizet,
Szíva Tág, Sivtag, ő sincs ide híva,
E nátronos vízért nincs olyan, ki fizet,
Kattara völgy pokol, forró és víztelen,
Ide elfáradni szinte szükségtelen.

Libu országába menetel a sereg,
Dobok dübörögnek, csengettyűk csöngenek,
Óriás nagy dűnék dombján homok pereg,
Elöl tükör vivők, mindenhez értenek,
Vörös hajú népség, Lib-Nan népe párja,
Avagy lívek népe, Vezért, aki várja.

Marmaridák népe lakja a nyugatot,
Aztán naszamónok népe éldegéle,
Pszüll nép a Nagy Szürtisz mentén vadásztatott,
Kis Szürtisz mentén él gétulórok népe,
Hetu-Ló-Urak itt ősidőktől élnek,
Mennyire régóta? Nem tudják a vének.

Garamantok laknak mélyen, benn Maganban,
Hol hatalmas hegyek, sziklás tornyok vannak,
Végtelen térségek terjednek, mint Anban,
Nehéz feladatot adnak a nagy hadnak,
Utu-A-Reg népe, Tuareg vezéri
Vezértől sok áldást, s segítségét kéri.

E nép magyar fajta, magyarok testvére,
Kemény, sokat tűrő, szabadság szerető,
Magyar nemzetségek egyiptomi vére,
Büszke és rátarti, csalókat megvető,
Tuaregek tája sziklás és végtelen,
Bejárni a tájat majdnem reménytelen.

Meninx szép szigetén lótuszevők laknak,
A Szürtisz tiszta víz, csudás ez a tájék,
Talán lótuszt adnak enni a halaknak,
Mivel a Ló-Tusz tűz, Hor istenné válják.
Sok itt a homokpad, zátony a Szürtiszben,
Kiválóan látni a szűrt, tiszta vízben.

Tritón tava „Fénylő”, ez a jelentése,
Szerintem „Három-Tó”, Tiritonok tava,
Numidák, Nomádok térsége fekvése
Közel fekszik ide, magas némely sava,
Shott a mai neve régi sós tavaknak,
Amelyekben régi, ősszellemek laknak.

Maurok népneve Mór nép nevét rejti,
Maurusziusz nép Mahur, Magur lenne,
Fő Maguriaknak nevét e név rejti,
Fomori óriás értelme van benne,
Ber-Ber férfi-férfi, bőrén bőrt viselő,
Szövést már ismerő, szikkadt bőrről kelő.

Délen Farusziak és Negriták laknak,
Ban-Tu a Nap-Ország, a nép itt fekete,
Fa jó vadászai mindenféle vadnak,
Akik a jó földnek édes lehelete,
Magyarok testvéri néhány évezrede,
Itt laknak e tájon, nem ám néhány hete.

Vannak itt rhiziszek, orrukon nagy szarvval,
Nagy rhinocéroszok, „orrin a kerasz”-ok,
Mint hatalmas bikák, orrukon két karddal,
Másítják a szarvast, rajtuk kacarászok,
Hatalmas állatok, áldva türelemmel,
Lomha mozgásuk telt sok kecses elemmel.

Vezér a térséget a jóra tanítja,
Eszközöket ad át, tudást, fortélyokat,
Sok apró főnököt jóra utasítja,
Vélük eszik, mulat, s nevetnek nagyokat,
A-Menti, Víz-Menti, tájáról haza tér,
Mert ellene lázít a Szetesi fivér.

Szét, a Setét Ura, feketeség lordja,
Bírja Szudán terét, Csád-tóig és messzebb,
Onnan a sok csempész a kincseket hordja,
Fáraó hatalom azt morogja, vessz eb!
De Szét nagy hatalmú, uralja országát,
Csempészek, tolvajok, ocsmány rablók házát.

Magan felső részén Atlasz hegység ormul,
Nyugaton Ó-Keán, A-Menti tengere,
Myrina földjéről végül visszafordul,
Nem bír a Nagy Vízzel semelyik fegyvere,
Megfordul serege, indul Egyiptomba,
Vezér nagy szavára, azon minutomba.

Nyugat a Napisten lenyugvási helye,
Itt megy le a szent Nap, elmerül a vízbe,
Lehullik koronás, izzó vörös feje,
Minden egyes nappal, sorban, ezer ízbe,
Nyugaton eltűnik a víz tengerében,
Amikor az éj jön, színe, mint az ében.

Amikor haza ér, igaz, véletlenül,
Álmodozva ballag, szedi lábát gyorsan,
Vezér Néptűz delnő szép házába kerül,
Rendkívül fáradtan, ledől torzonborzan.
Naptűzzel egyesül, azt hiszi, otthon van,
Másnap felébredve elszaladna onnan.

Aki ezt elhiszi, mehet a szántóra,
Ott majd kitanítják, egy kis dombra ülve,
Nephthysz csábítón szól, szép szót egybefonva,
Mielőtt kiléte éjjel kiderülne,
Jó bölcsek megmondják, Nephthysz hő szerelme
Ozirisznak lesz majd végső veszedelme.

III. ÉNEK: VEZÉR ÉSZAKRA MEGY

Harmadik útján is Vid Úr a kísérő,
Társa Árvér herceg, vele megy hűséggel,
Tudja hős Ozirisz, lesz most sok kitérő,
Hátra hagyja honát, egy hű feleséggel.
Sok hű emberével hajóhada indul,
Mikor a tengeren egy zöld vihar kinn dúl.

Keb-Tiu a céljuk, most lássatok csodát!
Kebel országa ez, lenyűgöző sziget,
Pompázatos világ, kérdezz, de micsodát?
Szép nők mutogatják meztelen mellüket,
Ettől ledermedhetsz, de ne légy ostoba,
Ne pimaszkodjál itt, bánja fejed foga.

Kéri földről Vezér Mu-Kén-É-be halad,
Kebtiuból flotta ér a szárazföldre,
Köves, kies tájék, nem sokáig marad,
Vezér vágyik jó sok smaragdzöld erdőre,
Ám a népet szívből, szeretőn köszönti,
Isteni tudással őket nyakon önti.

Túl az Ég-tengeren, habzó vizek árján,
Ital országának partjai kékelnek,
Ősi népek élnek e félsziget táján,
Akik dőreségben fekszenek és kelnek,
Vezér egy hónapig okítja e népet,
Átad sok ismérvet, törvényt, szokást, szépet.

Aboriginek és szikanok hazája,
Tüzes vulkánokkal, ősi városokkal,
Küklopszoknak laka, egyszeműek tája,
Akik a Napistent imádják, de okkal,
Türrének szép földje magyar beszédűtől zeng,
Fenn, a magas égen sas és sólyom kereng.

Alpoktól nyugatra piktek földjére lép,
Sok itt a köremlék, cromlech, kőépítmény,
Ménhírek kőboltozott építménye de szép,
Két kövön harmadik felül meredítvény,
Amberic – Ember-ék, Mén-Amber – Ember-Mén,
Udu Napistentől ered a sok Dol-Mén.

Ja úr és Bója úr indul Tisz-Atlanba,
Vezér megy utánuk, s látnak egy tűzhányót,
Ez a végzet, mondja, szinte láthatlanba,
Pusztítani fogja a tengeren járót,
Elsüllyed ez a rész, sok sziget elpusztul,
Büntetve lesz a nép, mert rettentőn lustul.

Atlantisz nagy város, nagy a birodalma,
Népe magyar fajta, gazdag, szorgalmatos,
Nagy-tengernek vízén úszik a hatalma,
Sok száz szép hajója ereje hathatós,
Hajóhada erős, legyőzni nem lehet,
E képzett atlanti hős tengerészeket.

Beszél Vezér helyben Tenger főpapjával,
Tudd meg, ő Ó-Keán helyi megbízottja,
Olyan, mintha szólna saját jó apjával,
Vezér a főpapnak kedves meghívottja,
Nagy volt az örömük, látták rokonságuk,
Sok a hasonlóság, kevés a másságuk.

Atlantisz a földön három sáv szárazföld,
Három tengerárok, középen kis dombbal,
Rengeteg palota három sávot megtölt,
Középen a nagy domb, rajta egy templommal,
Tengerről csatorna vezet a városba,
Azon jár a hajó, ki-be, ezer sorba.

Vezér kéri Tenger városi főpapját,
Hagyják el a várost, a víz emelkedik,
Kéri a sok népnek vezető jó apját,
Szépséges városát majd hullámok fedik,
Fenn az Üveghegyek olvadnak csobogva,
Nő a tenger vize, ezer évtől fogva.

Avalon nagy földje gyönyörű, dús, gazdag,
Atlantisz népe él itt is, serény népség,
Dús földről ered sok aransárga asztag,
Albion földjén már erős a testvérség,
Lon-Don Oroszlán-Vár, ősi magyar város,
Belőle sarjadók száma igen számos.

Piktek a Piketék, Fiketék nagy népe,
Borkusok magyarok, a Pikt úr az Pictor,
Arcukat kifestik, kékre és fehérre,
Harcos hősük Győző, aki neve Viktor.
Thul-E a Túl-Háza, titkos, terjedelmes,
Szelektől ostromolt, jeges, veszedelmes.

Vezér megy északra, Szká országa felé,
Itt is élnek szakák, Szká földje terében,
Szkane és Szkagerrak e nevet mímelé,
Fenn, észak terében, észak tengerében,
Vezér és jó népe Skane felé halad,
Könnyedén száguldoz a vezéri csapat.

Bal-Ti „Fényes-Élet”, ragyogó szép tenger,
Hull itt szürke égből víz-csillag, hó-pihe,
Szürke ludak, récék szárnya levegőt ver,
Szállnak hattyúk, gólyák, s milliónyi lile,
Vezér elégedett, keleten kikötnek,
Majd neki indulnak a nagy fenyves földnek.

Keve városához érnek el a hadak,
Hüperboreába, hol arany a kalász,
Rengeteg az állat, szelídek és vadak,
Gazdag itt a heta, madarász és halász,
Jövevényt köszöntik a jó helybéliek,
Némelyik főúrról azt hiszik: égiek!

Bor-Üsten-Ész vizén alá ereszkednek,
Pontusz, Fönt-Úsz vizén evezve hajóznak,
Vidúr, Jaúr, s Bója sohasem reszketnek,
Erdőkből jó fákat folyópartra hoznak,
Vágnak és ácsolnak, hajót építenek,
Javítanak, aztán embert repítenek.

Bizantium táján Márvány-tóra értek,
Majd úsznak Torjához, Tor nagy városához,
Torján a toronyház igencsak temérdek,
Mentek külvárosok alacsony házához,
Lapos házban lakik a nép nagyobb része,
Házormon aranyból hatyú, lúd és réce.

Torjában Per háza Pereg, Pörög, Forgó,
Itt a Per-Ga-Mon vár, Pergő ház a tájon,
Úgy épült a kastély, körbe jár, csikorgó,
Nagy cifra palota, kacsalábon álljon,
Torja népe vígad, örül jó Vezérnek,
Véle a vándorlók védett házba térnek.

Torjából kimennek, Lukiába térnek,
Itt élnek a Solymos zászlajú harcosok,
Lu-Ki a Fény-Földje, innen tovább érnek,
Keleti irányban barlang van, nagyon sok,
Ki-Liki-A földje ősi magyar térség,
Itteni népekkel nagy a vértestvérség.

Sáros-vize partján haladt Vezér népe,
Ugar városához vándorolt a sereg,
Ugarit ősváros, Szerüföldnek része,
Idő nagy fájáról Ugarit lepereg,
Ugarit és Gebel után fekszik Szidón,
Itt is rendet tesznek, szigorúan, s szidón.

Kis seregük lassan tízezresre duzzad,
Jó népek követik Vezér szent eszméit,
Te gazdag gazember, a szegényt ne nyúzzad,
Ezt hirdeti Vezér, Ízisz, Néptűz, Néith.
Csengők és harangok, dobok költik hírét,
Megjött a nagy király, s köszöntik fivérét.

Szét, a Sátán maga, azon töprenkedik,
Mit tegyen Vezérrel, mit tegyen bátyjával?
Ezernyi hívével arról perlekedik,
Miként bánjanak el bátyjának házával,
Mert Ízisz Izzó Ész, kemény asszony főség,
Kinek tulajdona hűség és a bőség.

Az a király, aki elhagyja országát,
Szerte vándorolgat, távoli földekre,
Máshol építgeti maga királyságát,
Ne érkezzen vissza hazai terekre,
Sátán ezt dohogja, bátyja, Vezér ellen,
Követi ezernyi setét, balga szellem.

Ízisz nagy ellenfél, szép szeme szikrázó,
Szét háttérben munkál, rendet ássa alá,
Nem lesz e vad harcban néhány évig zárszó,
Szét a királyságot alulról felfalá,
Elhinti a nép közt, ő az elhivatott,
Ki igazi király, kit az Isten adott.

Ám felmordul Isten! A föld megrázkódik,
Vizek habja árad, a tenger meglendül,
Tűz tör ki a földből, az égbe csapódik,
Lég is vihart vetél, a világ megrendül,
Isten hangja dörög: - Sátán, itt ne hazudj,
Kotródj a Pokolba, hol örökké aludj!

Szét megjuhászkodik, az Úrtól megretten,
Szét más jelentése: kezdet, keletkezés,
Énem nem csak Setét, ki setétben Setten,
Hanem a Fényt Védő, a Fényt Égre Vetés,
Védem a bátyámat alvilági útján,
Reggel újjá éled az éj csillagútján.

Fogalmakat hozok létre a semmiből,
Széttagolom gyakran az avult dolgokat,
Minek nem volt neve, mivel nem volt miből,
Annak majd neve lesz, nevet kap, de sokat,
Szétterjedek szerte, ki, a részletekbe,
Van jó oldalam is, a széles terekbe.

IV. ÉNEK: VEZÉR KELETRE MEGY

Keletre megy Vezér, ígét terjeszteni,
Messzi, Ász honába, hol Ász, a Nap felkel,
Barbár népek között szent ígét hirdetni,
Igaz bölcsességet e vidéken termel,
Roppant nagy e földség, szinte nincs határa,
Ám, de e népeknek szent Isten a vára.

Szub-Ar-Tu országán átkel a serege,
Van itt magyar elég, ez a szent őshaza,
Szól majd e tettekről száz isteni rege,
Róla zengedezik a dalnokok szava,
Tartar felett átkel a két nagy folyamon,
Útja Kerek-Tenger felé siet nagyon.

Bora-Nunán átkel, aztán Idig-Innán,
Zab-folyó völgyében haladnak felfelé,
Erre van Aszphalu, Isten-Falu, nyilván
Nagy Ászok Faluja, hol jó kedvét lelé,
Kassziták országán Kosok uralkodnak,
Rokona ez ország fényes Egyiptomnak.

Kasszik, a hős Keszik, tengere igen sós,
Hur Kánjának földjén hajókat ácsolnak,
Kasz-Pi, Kerek-Tenger, kék párája foszlós,
Víz viszi a hangot, ha kalapácsolnak,
Majd hajóra szállnak, a vízen átkelnek,
Keleti deltába lassan beveznek.

Vízben bőséges táj, hasonló Ta-Kemhez,
A-Mu „Ragyogó-Víz”, e folyón eveznek,
Uzboj igazodik a Naphoz, a Szemhez,
Majd néhány nap múlva új tengernél lesznek,
Nagy Áralló-tenger vize tükrös, fényes,
Csillogó felszínű, ezüstösen fémes.

Ősi, gazdag tájék Turán-alföld síkja,
Aral-tó Áralló, hullámai sósak,
Tengermaradvány ez, sós víz bizonyítja,
Körül sok az állat, sokan harapósak,
Van itt tigris, párduc, egyéb ragadozó,
Fogát csattogtató, emberre frászt hozó!

Állt itt sok ősváros, folyóvizek mentén,
Kendék laknak bennük, a táj kősvatag,
Vizek mellett kertek, bíz, így van ez rendjén,
Kiszáradt a pusztá, kevés ma a patak,
Úr-Kencs a főváros, ahol megpihennek,
Itt Vezér áldozik mind a négy elemnek.

Folyóvizek mentén hatalmas nádasok,
Bő, dús termőföldek, szerte terpeszkednek,
Égszínkék ég táján sólymok és nagy sasok,
Víz mellett emberek szántanak és vetnek,
Hős, pompás városok, szemere építmény,
Szem-Er Háza által épült sok készítmény.

Dar-Ja Csillag-Folyó, ezen úsznak tova,
Messzi hegyek felé vetül a tekintet,
Vezér parancsot oszt, sohasem tétova,
Népe végrehajtja, mit kezével intett,
Nagy Parapamizus, hegy Par-Apa-Mezős,
Méd Apák Háza az, titkokat viselő.

A-Mu Dar-Ja vizén felfelé eveztek,
Itt-ott kikötöttek, hirdetni az ígét,
Vezér beszédet mond: - Én ígét terjesztek,
Imádjátok Istent és az Isten hitét!
Jó, rokoni népek őt kedvvel fogadták,
Isteni tanait rögtön elfogadták.

Ka-Szumir országa hegyek közé szorult,
Kasmir csodás tájék, rétje pompázatos,
Vezér gyors hadával Ka-Szumirba vonult,
Megízlelt sok étket, mely igen zamatos,
Hun lett Nyugat-Kasmir, Kelet-Kasmir Ladak,
Kasmir nagy hegyei közt Vezér áthalad.

Gandara országán menetelt át a had,
Majd egy folyó vizén dél felé hajózik,
E táj kultúrárt lel, nagy Vezér, általad,
Remény kel, e nagy nép Vezérbe fogódzik,
Itt is, mint mindenhol, Ó-Bél-Isz-Köt emel,
Majd városfalakat, jó helyre, kiszemel.

In-Dia az ínek szép országa, laka,
Ős ínek, istenek, uralják a tájat,
Ind az ínek földje, itt a Hi-Má-Laka,
Táplál ez a földség sok ezernyi száját,
Égbe nyúló hegyek csúcsa hótól fehér,
Zöld a völgy a víztől, mely Édennel felér.

Hatalmas tigrisek lakják lenn a zöldet,
Hópárducok járkák fenn a kösziklákát,
Orrszarvúk legelik az alanti völgyet,
Fekete párducok uralják a fákat,
Mindenfelé majmok, rikoltó, vad népség,
Fenn az Isten hona, alatt a sok szépség.

Páva farka tája rejtélyes jelenség,
Gyors vörös farkasok tigrisre támadnak,
Sasok és keselyűk hona végtelenség,
Vajon ki az ura az állati hadnak?
Elefántok járkák szerte a réteket,
Dühöngő rohamuk városokat temet.

Gan-Ga, a Gyöngy Háza, itt a gong fő szerszám,
Gyöngyös ez a folyó, vize megtisztító,
Népe sok Dár-Vida, laknak itt ezerszám,
Repesnek Vezérért, ami megindító.
Abzu hullámain száll a sok szép gálya,
Vonzza Vezért Ízisz csodás arcocskája.

Amikor hajóznak az Azúr vizeken,
Kék-tenger hullámán repülnek a gályák,
Hol a tenger lényé szinte töméntelen,
Hol hajók orrukát a lágy vízbe vájják.
Nagy Vezér letérdel: - Négy utat megtettem,
Négy Világtáj Ura, áldj meg engem, Isten!

Isten szót nem szólalt, hallgat most az Isten,
Máskor beszél vele, de most nem válaszol,
Magába zárkózik mindenféle szinten,
Vezért irányítja, ha űri hangja szól.
Megy haza nagy Vezér, Ízisz karja várja,
Ők ketten egymásnak hűségés jó párja.

Zendüljön az É-Ter, Háza-Csillagoknak,
Istenem válaszolj, mondd, mitévő legyek?
Szólt a Tejútnek, csillagok magoknak,
Csendüljön fenn az Ég, s szóljanak a hegyek!
Megtettem, mit kellett, Ég-Pitom virágzik,
Sok mennyei munka áldásán pompázik.

Bejárva a nagy Ki, Kies, Köves tájék,
Szőrös kétlábúnak törvényeket adtam,
Növényi magokat, hogy hasznukra válják,
Térítő munkában messzire haladtam,
Kannibálság tiltva, már ritkán büntetem,
Istenem, jeledet homlokomra vetem.

V. RÉSZ: SZÉT ÁRULÁSA

I. ÉNEK: SZÉT MEGÖLI OZIRISZT

Szét az Alvilágban védi bátyját, Vezért,
Aki a Nap maga, utazik hajóján,
Szét veri a démont, bizony éppen ezért,
Szét kíséri Vezért a setét folyóján,
Setét Alvilágban Szét lándzsával döfköd,
Lándzsája hegyétől szétnyílik az ösköd.

Reggel Ré kel újra, Usz-Ír újra éled,
Tündöklük a napfény, Szan szét, szerte árad,
Szét magában morog, Vezér a testvéred,
Hős vére a végén a kezedre szárad,
De folyton utazik, évekig vándorol,
Szét, szegény második, magadban mormogol.

Gyűl a méreg benne, mindig csak második,
Ezt el nem tűrheti, nem fér a bőrében,
Sőt, ha Vezér elmegy, Ízisz uralkodik,
Bár Szét erős férfi, s fekete, mint ében,
Erőtől duzzadó, uralkodni akar,
Szét vas izma duzzad, parancsolna a kar.

Ha az éj kújója bekapja a Napot,
Bekapja a Tejút Magur Naporoszlánt,
Akkor Szét előtör, megvédi a hajót,
Mely az Éj tengerén habzó hullámot szánt.
Szét a Setét, Szat-An, a fekete Sátán,
Ő, aki elbújik egy fénysugár láttán.

Nagy Viharok Ura, a nyugat sötéte,
Hatalmas nagy bajnok, mérgeződik nagyon,
Hatalomra vágyik feketéllő képe,
Többre vágyik, ámbár birtoka nagy vagyton.
Ármányt sző aljasul, bátyját pusztítani,
Dél népét csatára vinni, buzdítani.

Volt Hetvenkét férfi, az ő cinkostársa,
Meg egy rossz királynő, Etiópiából,
Aszó, másként Ásó, ami hivatása,
Nem volt hiányában harcos dél fiából,
Asz királynő a vég, az urak résznapok,
Égi vízen, űrön, setét áramlatok.

Hetvenkettő férfi Harminchat szent résszel
Kiegészül, látjuk, Harminchat a Kör rész,
A Körnek Harminchat, tudjuk ezt az ésszel,
Harminchat foka van, tízszer lesz az Egész,
De mennyi a Száznyolc? Ennyi a magyar nép,
Hun nemzetek száma, nincsen semmi kétség.

Szét isten Ozirisz közeli testvére,
Igazán hű fivér, évezredek óta,
Ne feledjük ezért, Vezér Szét fivére,
Szét szereti Uszirt, Szét úr, nem helóta,
Ám de Szét fellázad, király akar lenni,
Szép Magan uraként háborúba menni.

Kiterveli sandán, egy ládát csináltat,
Díszíti a ládát arannyal, smaragddal,
Mulatságot rendez, hol Vezér piálgat,
S befekteti Vezért a fába, haraggal,
Díszláda fedelét gyorsan rászögezi,
Nyíl folyó vizére a ládát kiteszi.

Szét setét terveit rejtve szövögeti,
Megöli Oziriszt, ez végső szándéka,
Sátánkodik csendben, settenkedve teszi,
Aljas a cselvetés, veszélyben van Héka,
Nagy Hékás, Ozirisz, királyi korona,
Sivataggá pusztul az emberek hona.

II. ÉNEK: VEZÉR TEVÉKENY

Mondják, sokkal később, Vezérnek koránál,
Szép Hellászban mondják, amely magyar állam,
Mondják a görögök az idő fájánál,
S ha ezt megcáfolnák, leesne az állam,
Mondom, a görögök azt mondják igazul,
S az igazság hegye bizony ma sem lazul!

Kronosz, a Kor Növő, Rheával összejött,
Menyegzőt tartottak, mit a Nap meglátott,
Héliosz, aki Ré, igen feldühödött,
Mert amit meglátott, semmiképp sem áldott,
Mert ő volt Rá és Ré, Rhea tőle ered,
Napasszony volt Rhea, akit Kor megszeret.

Hermész, vagyis nagy Toth, egyszer ostáblázott,
Ostáblán a Holdtól igen nagy részt elnyert,
Minden nap hetvened része Tothhoz állott,
E sok töredékből Öt napot kikevert,
Jó Háromszázhatvan naphoz jön az Öt nap,
Kívül áll az éven, ez az, mit nagy Toth kap.

Héliosz átkot mond: Rhea ne szülj, ne szülj,
Ne legyen sem hónap, sem pedig esztendő,
Mikor gyerekeid megszülnéd, ne készülj,
Soha nem lesz fiad, ríjál, itt egy kendő,
Könnyűidet itasd a kendővel össze,
Rhea, csalfa asszony, az arcod most bősze-e?

Toth isten öt napot elnyert Szelenétől,
S mert kedvelte Rheát, neki adta mindet,
Héliosznak átka, pontosan évégből,
Nem ért semmit többé, Toth egyet legyintett,
Lett öt szent szabad nap, Rhea ekkor szülhet,
Kronosz, Növekvő Kor, nyugodtan csak ülhet.

Öt nap legelsőjén a kis Vezér szület,
Isteni hang mondá, Világúr született!
A Mindenség Ura, isteni készület,
Vác nagy városában Isten magot vetett.
Egy Pamylész polgár Vácban vizet hordott,
Felnevelte Vezért, hiszen azért volt ott.

Napok másodikján Arvérisz született,
Ő maga Apolló, vagy idősebb Hórusz,
Harmadik szent napon Tüphón, Szét létet vett,
Aki erőszakos, mondta egy szent kórus,
Tüphón maga Szetes, Utu-Fönn, az Ős-Tűz,
Aki tűz országa, csalfa tervet sző, s fűz.

Negyedik szép napon Ízisz született meg,
Ő az Izzás Fénye, Izzó Ész, tudós nő,
Jött ötödik napon Nephthys, tüzes felleg,
Ő szép Aphrodité, égből jövő felhő,
Vég, avagy Győzelem, Néptűz az ötödik,
Szent tudást e tájon ezer évek fődik.

Vezér az ő népét megszabadította,
Állati lététől, szűkös, hitvány léttől,
Sok tömegállatot kiokosította,
Elvágta őket az állat emlékétől,
Földművelést tanít, törvényeket ad át,
Isten tisztelete járja át a határt.

Mondja, mi a búza, mondja, mi az árpa,
Mi a bab és borsó, mi a tök, káposzta,
Mi a szőlő, a bor, mit visz otthonába,
E rengeteg növényt ős honából hozta,
Mondja, mi a hárfa, lant és a furulya,
Mutatja, hogy szó-fon a kétszer öt ujjja.

Embert enni? Piha! Azt bizony nem lehet,
Intette a népet, a népet intette,
Vezér, a kis Bandi, mindenkit szeretett,
Mégis, néhány fajzat a társát megette,
Vezér sosem büntet, kannibál azt hitte,
De ezzel a hittel nem túl sokra vitte.

Amikor mérges lett, a Menny is dübörgött,
Szeme irtóztató, Irtet földjén tapos,
Egész horizonton robajlott és dörgött,
Irtet, Wawat, Szetu önvértől kapatos,
Emberevő fajzat, Vezér szörnyen büntet,
Mivel embert enni iszonyatos büntett.

Hívja hát Naptüzet, Aphroditét, Szépet,
Irtsd ki, húgom, kérlek, ki ellenem lázad,
Néptűzzel büntesd az emberevő népet,
Tettünket megőrzi ezernyi évszázad,
Kultúrát és rendet hoztunk e szép tájra,
Szép Tepi földjére, Nyíl folyó tájára.

Vezér kedves, kegyes, szereti a népet,
Szereti az embert, aki engedelmes,
Kedveli a rendet, kedveli a szépet,
De, ha haragítják, nagyon veszedelmes,
Megöli a férgest, ellene lázadót,
Emberevő szörnyet, az ellene hatót.

Négy nagy hadjárata négy világtáj felé,
Dicsőséges nagy tett, kultúra átadó,
Őt a nagy Úr Isten egekbe emelé,
Dédelgeti őt a Magas Mindenható,
Vezér szép bolygónkat kultúrára fogja,
Az Eb fajzat népe a kultúra foglya.

Vezér, Uszir nagyúr kedves a hívőkkel,
Ám nagyon haragos az ellenállókkal,
Igen udvarias a szépséges nőkkel,
De nagyon kegyetlen az emberfalókkal,
Vezér hatalmas úr, Égház alkotója,
Níl víznek istene, az ország folyója.

Nephthysz a gazokat Naptűzzel bünteti,
Ahol visszaszoknak az emberevésre,
Néptűz a városra a Naptüzet veti,
Szokjanak rá inkább a szent éhezésre,
Egész falvak váltak lángok birtokává,
Lángnyelvek dühének tűz martalékává.

Vezér nagy vezető, a Föld dicső fénye,
Nagy magyar nemzet csillaga, ékköve,
Sok rokoni őse a fény televénye,
Föld bolygót kutató, felfedezők töve,
E hősök bejárták bolygónk összes terét,
Ezért motiválják az isteni Vezért.

Felvég és az Alvég, egy nem két oldala,
A Jó és a Gonosz, Jin és a Jang tudat,
Vezér őskorából származtanak vala,
Ide jár, ide jut, az, aki jól kutat.
Én Uram, Istenem, segítsél énnekem,
Mikor érkekezem, kérlek, legyél velem.

III. ÉNEK: VEZÉRT A LÁDA BÜBLOSZBA VISZI

Szét lemérte Vezért, mekkora a teste,
Nagy titokban tette, mikor Vezér pihent,
Vezért Szét nyugtában aljasul kileste,
Mértéket vett róla, s lopakodva kiment.
Készített egy ládát, gazdag ékítéssel,
Drágakövel, ezüst, s arany díszítéssel.

Aszó fekete nőt megkérte egy kegyre,
Rendezzen lakomát, mulatságot, nagyot,
Mulatozzon a nép, iszogasson egyre,
Legyen dínomdánom, egyen sok falatot,
Hívja meg Vezért is, Szét alvezér mellett,
Arany láda kellék e vígságra kellett.

Szét és Hetvenkettő leste Vezér léptét,
Csodálták a ládát, tetszett mindenkinek,
Szét, mintegy mellesleg, mintha tréfálkoznék,
Hirdette a népnek, mert őneki minek,
Akinék testére illik a szép láda,
Azé lesz a láda aranya és fája.

Sorjában mindenki a ládába feküdt,
Ám nem illett bele, nagy volt, vagy kisebb volt,
Végül a ládába Vezér is beledűlt,
Végzetes tettéért rettentően meglakolt.
Szögekkel rázárják a láda fedelét,
S ólommal leöntik a láda tetejét.

Szét és cinkosai ragadták a ládát,
Nyíl folyóhoz vitték, a taniszi ághoz,
Szállításra kérték a Nyíl ezen ágát,
Így ért el a láda a tenger világhoz,
Zúgott és morajlott a tenger hulláma,
Úszott a szép láda, erről szól a fáma.

Fekete Keménél, Khemmisznél a Pánok,
S velük a Szat Urak, szatyrok riadtak,
Páni félelem volt, keltek tűzvillámok,
Pánik lett a földön, amit Pánok adtak,
Pánok és szatyrok terjesztik a nagy hírt,
Vezér király meghalt, népe zokogva sírt.

Ízisz meghallotta, egy fürtöt hajából,
Bánata jeleként, mint tündér, levágott,
Egy részt Anubiszra áttett a bajából,
Anubisz, mint sakál, Vezérre vigyázott,
Aki apja vala, Ízisszel kutatott,
Íziszre Anubisz elszánt hévvel hatott.

Kérdeznek, kutatnak, házról házra járnak,
Ám nincs semmi adat, Veszírt nem is látták,
Kis gyerekeknél is tudakozódának,
Kik látták a ládát, és meg is mutatták,
Melyik torkolatba dobták, taszították,
Ezzel a lázadást szinte felszították.

A Hír szép isteni lehetőől megtudta,
Ízisz, a Tűz Fénye, hová ment a láda.
Büblösz, Gebel tájra a hullám futtatta,
Hol befogadta egy hangabokor lába.
Zöld hanga benőtte, rejtette a ládát,
Benne Vezér testét, az Ég holt királyát.

Gebel, Büblösz ura, király Malek-András,
Nagyra nőtt a hanga, benőtte a ládát,
Látta ezt Malkandrosz, milyen nagy a hangás,
Kivágta a törzset, s alkalmazta fáját,
Tetőtartó oszlop lett a palotában,
Benne feküdt Vezér, díszes ládájában.

IV. ÉNEK: ÍZISZ HAZA VISZI VEZÉRT

Pompás gyors hajóján, Ízisz hullám háton,
Zöld-tengernek vizén Gebelbe érkezett,
Ízisz áll az orrban, átnéz a korláton,
Látja kinn a földön a dülő végzetet,
Nincs meg a hangatörzs, a hangát kivágták,
Elvitték a törzset, s benne a szent ládát.

Geb El Gebnek Helye, partra szállt itt Ízisz,
Ízisz, az istennő, leül egy forrásnál,
Díszlett ott sok pálma, lótusz, amarillisz,
Feljebb nagy cédrusok, hegyek határánál.
Hitvány öltözetben, és kisírt szemekkel
Várákozott Ízisz, így érte a reggel.

Jöttek a királynő kedvenc szolgálói,
Nyájas vélük Ízisz, hajukat befonja,
Ízisznek bővülnek a tennivalói,
Ezáltal a népet körzetébe vonja,
Illattal tölti fel a szolgálók bőrét,
De nem köti be a szolgálók csőrét.

Megtudja a király szépséges szép neje,
Mitől illatoznak háznépe lakói.
Ő az asszonynépség parancsoló feje,
Lányai az úrnő kecses pillangói,
Elfogja őt a vágy Ízisz tündér után,
Vágyik az illatra, nem is nagyon sután.

Lemegy a forráshoz, a neve Asztarté,
Írják az írások, ezt hírlí a fáma,
De ez lehetetlen, ez a név Isztaré,
Nemet int fejével a susogó pálma.
Szaószisz, Nemanusz neve valójában,
Hívja, Ízisz lakjon nagy palotájában.

Ízisz a királyfi dajkája lett, mondják,
Kicsinek szájába ujját dugta bele,
Így táplálta a fit, e hírt bőven ontják,
Ő korok írói, így jött Ízisz teje,
Éjjel tűzbe tette a kicsiny kisedet,
Tűzzel tisztogatta a haló részeket.

Ízisz az izzó ész, Tűz Fénye, bíbor láng,
Tűzkirálynő tündér, ég szép tüneménye,
Szó istennő, Szó Thisz, szava, mint a fullánk,
Kiirtja a rosszat, népünk szép reménye,
Ujja a tündérnek csillagsugár, látod,
Tündértejet csorgat, halhatatlanságot.

Fecske alakjában csivitolt éjszaka,
Oszlop körül röpt, sirató éneket
Dalolt Oziriszről, ki oszlopban laka,
Így röpt, keresztül csillagos éjeget,
Akit dajkálgatott, halhatatlan lesz majd,
Csak az édesanyja ne keresse a bajt.

Ám Szaószisz leskel, látja kis porontyát,
Ízisz tűzbe mártja, izzó fényű tűzbe,
Szaószisz sikoltoz, megtépi a kontyát,
Riadtan rohangál a látványtól űzve.
Nem lett halhatatlan gyereke emiatt,
Sőt, később elveszti az anya a fiat.

Kinyilatkoztatta isteni enmagát,
Tetőtartó oszlop az ő tulajdona,
Érvényesítette felsőbb akaratát,
Hangának oszlopa most Vezér úr hona,
Kivágta a ládát, hajójára viszi,
Járjon csak utána, aki ezt nem hiszi.

Hanga nagy oszlopát, myrrhával behintve,
Malkandrásnak adta, legyen büszke rája,
Han-Ga a Halál Ház, értelmét tekintve,
Büblösz templomában díszelgett a fája,
Rengeteg nemzedék Íz-Ísz templomában,
Imádta a hangát ősidők honában.

Láda a koporsó, Ízisz jajveszékelt,
A kisebbik fiú meghalt, ezt meghallván,
Nagyobbik fiúcskát vitte, merre székelt,
Hajójára vitte, isteni hatalmán,
Útnak indult haza, Égi Pitom felé,
Zöld-tenger hullámi lakát folyton veré.

Mikor hajnalodott, zord szél fútt a partról,
A Phaidrosz folyó vad szelet támasztott,
Ízisz nem álmodott arany csuda kardról,
Hanem dühbe gurult, hőséget árasztott,
Phaidroszt, a Fodrost, rögtön kiszárítja,
Isteni hatalmát ismét bizonyítja.

Hajóján kinyitja Ozirisz ládáját,
Fennen jajveszékelt, édes férjét látva,
Ozirisznak ottan csókolta a száját,
Látta ezt a fiú, száját nagyra tátva,
Ízisz haragosan, Irtón pillantott rá,
Irtu Irtúzatos, tudja ezt a nagy Rá.

Rezzen a kisfiú, ki tudja, mi történt?
Ő az a Manerósz, kiről szól a dalnok?
Meghalt-e Manerósz, bár nem szegett törvényt,
Nem tudja se költő, se a hivatalnok!
Gazdag lakomákon Manerósz királyfi
Isteni pohárnok, megláthatja bárki.

Elment a kisfiú Ízisszel Nyíl-földre,
Ízisz haza jutott, vitte Vezért haza,
Nagy isteni szépség haza ment, a zöldre,
Hol a föld termékeny, fekete és laza,
Vitte Vezért haza, hajója bukdácsol,
Íz-Ísz a hajóban új terveket ácsol.

V. ÉNEK: ÍZISZ MEGSZÜLI HORT

Ízisz, a királynő, a Föld bolygó fője,
Hazavitte férjét, Vezért Nyíl partjára,
Ott szerelmeskedtek, Ízisz esküvője,
Ím, beteljesedett, méhét ő kitárja,
Magot befogadta, Mag a Csillag maga,
Várta, hogy férjének élő lesz állaga.

Magzatja Hor isten, Ozirisz utóda,
Vezér, fényes jövők tündér csillagzatja,
Hallatszik majd róla sok isteni óda,
Vezér, nagy Ozirisz, a magyarok atyja,
Vezér és szép Ízisz szerelmeskedének,
Fiúk szent Hor isten, szól róla száz ének.

Hor az Úr szülötte, Ízisz szeretgette,
Kicsinyke gyermekét puszilta, csókolta,
Hor újszülött fiát a keblére vette,
Hol kis Hor Szopdu lett, Ízisz mellét szopta.
Ízisz istenasszony hazavitte férjét,
Leány kora ifjú, vonzó hős kérőjét.

Hor Pében fejlődött, titokban, elrejtve,
Itt nőtt fel a dicső, isteni napgyermek,
Ám ekkoron apja halva, elveszejtve,
Megzendülnek ott fenn az éteri termek,
Hor a születő Nap, Magur, a Nap maga,
Ő Magur Oroszlán, fény sereg a hada.

Gonosz Szét settenked, éjeknek évadján,
Szét Horra vadászik, Vezér gyermekére,
Mint egy kutya, szaglász, kutya volta hagyján,
Ám szaluwi, éjszörny, áhít embervérre,
Holt halt Hold fényénél rálelt a ládára,
Akit benne talált, szerte hajigálja.

Tizennégy fő részre Szet szétvágja bátyját,
Szerteszt dobálta a szent testrészeket,
Hetet Hunba dobott, megölte barátját,
Hetet Magarba vitt, miket eltemetett,
Temet városánál két királyi völgyiség,
Királynő és király temetői földiség.

Hét része Vezérnek a Szent Hetes Hangrend,
Magánhangzók sora kétszer hét sorozat,
Mint a szférák hangja, mit hallván Szét öklend,
Isten irányában mind lépcső fokozat.
Itt ered az oktáv, mely hét hangra terjed,
Pentaton hangrendet nagy Szumerban leljed.

Ízisz útnak indul, minden részt megtalál,
Pap-írós nád hajón csendesen hajózik,
Vezér szent testére, bár rászállt a halál,
Mindenhol rátalál, megáll, hallgatózik.
Anpu, Vezér fia, Ízisz segítője,
An-Pu az Égisten jó közvetítője.

An Pu a Mennyei Üresség lényege,
An az Ég önmaga, Pu üresség, tényleg,
An neve Ég és Menny, Isten kéklő ege,
Pu a Hiány, Nem Van, más szót nem igénylek,
Ő kitűnő szaglász, kutya alakjában,
Anubisz megérzi, mi van a határban.

Ízisz és nagy Anpu Vezért összeszedte,
Tizennégy részéből újra összerakta,
Ízisz Életvízzel Vezért meghintette,
Férje feltámadott, éltét visszakapta,
Feléledt Osz Iri, nagy Vezér álmából,
Életre kel Bandi örök halálából.

Ízisz sok városban emlékművet emel,
Oziriszt tisztelik e sírhand helyeken,
Vezér a falvakban díszkövet érdemel,
Hagyománya terjed az isteni kegyen.
A kegyelet mondja: - Szét fel nem találja,
Ha sok helyen nyugszik Szétnak isten bátyja.

Jöhet Szét, a Kutya, a Fekete Disznó,
Akármerre szaglász, szuszog és szimatol,
Szaglászhat bármerre, mint sötét komisz ló,
Kutya orlikával messze mélyre hatol,
Szét Eb mordul, kaffog, Vezért nem találja,
Vad setét kutyának most üres a tálja.

Ízisz a Győzelem, legyőzi a Sátánt,
Emberi népsége Setétet utálja,
Sátán éjről éjre, alra Napot, Rát ránt,
Szetes undorunkat ideg aktiválja,
Tudjuk, mondjuk, látjuk, Szét egy nagy gazember,
Ilyen gazemberrel égi Urunk nem ver.

Nagy filozófia ered e szent korból:
Fény és Setét harca örökös küzdelme,
Felvég Magyarország, Alvég népe korhol,
Alvég népe szent Hun, honni csillag eszme,
Fenn és Lenn, Kerek, Gömb, és a Tökéletes,
Istenhez közelít, aki félelmetes.

Vezér elbúcsúzott, felment, fel az égre,
Hosszú útra térült, égi vizek árján,
Ma is láthatod őt, nézz egy csillagképre,
Éji éjzenét zeng csillagfény hárfáján,
Igazságot tesz, oszt, dönt életről, sorsról,
Egész világokról, emberlényről, sokról.

Egy hatalmas kötömb, Szfinx, Rejtély, Rettenet,
Oroszlán formájú, emberarcú szikla,
Homályos szemekkel izzó Napra mered,
Őskorra, újkorra, majd egy harmadikra,
Nézi a napkeltét, megrendíthetetlen,
Ráírva Hun neve, ő, a verhetetlen.

VI. RÉSZ: HOR DIADALMA

I. ÉNEK: HOR FELNŐ

Mily öröm, szól Ízisz, látni téged férjem,
Mikor te, szent király, felmész a szent égbe,
Egünk tiszta, ragyog a Tejút fényében,
Szó Thisz, Szó Istennő, vagyok egyvégtébe,
Szóthisz, a Szíriusz, Kutya csillagképe,
Kutya az életnek mitikus, zord vége.

Ízisz Oziriszre ráfeküdt szorosan,
Örvendezve forrtak szerelemben össze,
Szerelem fényében, amúgy csillagosan,
Egyé forrtak össze, szinte mindörökre,
Szép Íziszt Hor-Pah-Rúd csillaga követi,
Ízisz szép istennő fiát méhbe veti.

Megszüli Hor-Szopdot, a Hajnalcsillagot,
Szopdu kicsi csillag, a fi csillag, gyerek,
Eljövő időknek hős harcosát, nagyot,
Ki előtt megnyílnak a végtelen terek,
Szop a szopós gyerek, Szopd a karon ülő,
Kit a keblén visel szép anyja, a szülő.

Szó Thisz Ízisz maga, Szó Tesz, jól beszélő,
Beszéd díszítője, csípős az ő nyelve,
Uralkodó asszony, senkitől se félő,
Szó az ő hatalma, az igaz nő elve,
Szó-Thisz fenn az égen tündökletes, fénylő,
Szemünket igéző, eszünket igénylő.

Horpa kicsi Árpa, Horpah-Rúd Árpa-Szem,
Árpa fonadékból magzik Hor, a Magzat,
Árpa Rúdja vörös, érthető, azt hiszem,
Árpa szemből nő fel Hor, az új csillagzat,
Értjük, Erpet, Arpat, Arpad az ő atyja,
Vezér többi nevén, Hor Vezér magzatja.

Megszületett kis Hor, Horpah-Rúd, Árpácska,
Íz-Ísz elrejté őt, zöld Dél-Ta szigetén,
Vezér génjeiből felnövekvő fácska,
Pap-írós nád susog, hallgat a kis legény,
Szét a mocsarakat bíz, el nem viseli,
Mocsaras vidéken a hideg kileli.

Vezér feltámadott, búcsúzott Ízisztől,
Felnézett az égre, ott lesz az ő helye,
Megölelte Nephthyszt, elvált szép Néptűztől,
Nyíl csillogó vizén kinyílt Néptűz kelyhe,
Ló Tűz szép kelyhéből Hor lebeget elő,
Szét nem üldözhetette, mivel hideglelő.

Szah Ozirisz maga, Szák nagyúr odafenn,
Duat az Udu-Át, Oda-Át istene,
Odaát az éjjel, Földanya idelelni,
Fényporral meghintve Duat éji szeme,
Szah a Száj, a lelkek duati kapuja,
Hol csillog a lelkek fényt szóró hamuja.

Hor Pében, Butóban, szépen kifejlődik,
Ur-Kis jó kezében nagy harcossá válik,
Édesanyja folytán erővel telődik,
Győztes fegyverekkel fegyverkezik állig,
Szétet, a nagybátyját, teljesen szétveri,
Örök pusztulással meg is fenyegeti.

Nép Tűz, a nagynénje, mellé áll harcosan,
An Pu féltestvére kis Hort támogatja,
Apjáért a kölcsönt adja kamatosan,
Jogos a küzdelme, nem is halogatja.
Égisten azt mondja: Vezér volt a király,
Isteni királyság Vezér fiára száll!

Hor a Lótusz fényből emelkedik égbe,
Szimbolikus virág, nagy-tűz jelentésű,
Hor a születő Nap, száll fel egyvégtébe,
Születik az új Nap, szirma, mint fényfésű,
Felfelé száll a föld isteni ereje,
Lótusz kelyhéből száll felfelé Hor feje.

Hort a nép szereti, ő a gyerek jelkép,
Akit lábán megmart az égi Skorpió,
Vad méreg fájdalma Hórusz lelkébe tép,
Így támadta meg Hort egy nagy Izz-Kar-Fió,
Kínjait istenek előbb enyhítették,
Majd Hort, a kis sólymot, kínból kimentették.

Hermész Triszmegisztosz, Toth isten tanítja,
Tudd meg, Hor fiacskám, nagy Ten a Teremtő,
Is Ten az egyetlen, szemedet vakítja,
Izzás teremője, nem egyszerű nemő,
Min-Den az istenség, nagy Mennyei Tenség,
Nap és a csillagok maga a Mindenség.

Így beszélget Hermész, Toth, a Tudás Atyja,
Apád, Árpád Vezér, éjszaka tündököl,
Hor, a kicsi Sólyom, okosan hallgatja,
Ő, amikor felnő, lesz majd isten-ököl,
Lesújt a Gonoszra, Hor Isten harcosa,
Hórusz Harcos tökély, Ég Úr igaz kosa.

II. ÉNEK: HOR LEVERI SZETET

Vezér felkészíti Hort a küzdelemre,
Kérdezte fiától: - Mi a legszebb dolog?
Hor elgondolkodik: - Tán a négy elemre,
Min nem változtatnak az eljövő korok!
Apát, anyát, szülőt örökké szeretni,
S ha baj érné őket, elégtételt venni!

Jó a válasz, igaz! A második kérdés:
Háborúban melyik állat hasznos nagyon?
Mely a leghasznosabb? Ez ne legyen sértés,
Semelyik állatra, mert ezt én nem hagyom!
Azt kellene tudni, mely a leghasznosabb,
Hasznosság fogalma melyre legjogosabb?

Atyám! A ló, bizony, háború állatja,
Csodálatos, izmos, pompás az alakja,
Gyors és engedelmes, a sík pusztá vadja,
Aki a nagy pusztát, füves teret lakja,
Ellenséget ölni a lóról érdemes,
Megvert hadsereget üzni tökéletes!

Csudálkozik Vezér, mért nem az oroszlán?
Ki a leghasznosabb, neve Magur régen,
De Hor így magyaráz: - Igaz, az Orcán-Lán
Közelharcban segít, és győz mindenképpen,
De az üldözésben a ló csodálatos,
Akár pompás háttas, akár csak fogatos.

Megörült nagy Vezér, fia jól felkészült,
Ur-Kis fegyvermester jól kitanította,
Hor jó kiképzésben sok évig részesült,
Ezer harci fogást jól begyakorolta,
Mehet Setét ellen, győzelmi eséllyel,
Hor, a Tökéletes, nappal, avagy éjjel.

Hor kijött Dél-Tából, Dél-királyságából,
Péből Hunuba ment, Anba, nagy Hunokba,
Hun, a Csillagország sűrű nádasából,
Junuba, nagy Onba, Héliopoliszba.
Pekhelből, Pokolból előrontott gaz Szét,
Harag és gyűlölet rontotta meg esztét.

Hatalmas istenek irányítják léptét,
Izmaiban ősök génjei terjednek,
Hornak ez jelenti legcsodásabb ékét,
Testében csillagok fényei erjednek,
Hor, a hajnali Nap, múlt és jövő ura,
Rengeteg vonása hasonlít Anura.

Geb Ajannál húzta a határ vonalát,
Hat-Ár a Ház-Hegye, magas kőépítmény,
Avagy kőbe tett kő, jelöli a határt,
Nem sima piramis, nagy gúla készítmény,
Égi egyenlítő Ajannál húzódott,
Aj An, lásd An Ajka, délre kitolódott.

Szét, a déli ország, Alsó-Ég királya,
Támadásba lendül, Horra ront ádázul,
Bár a Felső-Égre néki nincs hatálya,
Északra száguldoz, és Horra rázúdul,
Hor keményen harcol, Szetet megkötözi,
Legyőzi nagybátyját, és szigorún őrzi.

Jön Isz-Et, szép Íz-Ísz, mondja a fiának:
Békélj meg Szét úrral, legyen béke köztünk,
Béke kell úr atyád téres országának,
Széttel, Dél urával, eleget pöröztünk.
Elengedte Szetet, Hor enged anyjának,
Aki őt megszülte, a Szó asszonyának.

Elszabad Dél ura, Szét messzire szalad,
Ám a Föld tengelye lassan tovább fordul,
Földtengely mozgása lassan tovább halad,
Szét az Al tájáról hangosan felmordul,
Nagy Hyádok képe Felső-Égre kerül,
Szét, és a hatalma Alvilágba merül.

Szét újra előront, égi csillagtájon,
Ám Hor, Reggeli Nap, megveri újólag,
Azt akarja Szét úr, Hornak nagyon fájjon,
Támadása erős, irtó tűzgomolyag,
De Hor visszatámad, győz, Szét ismét verve,
Teljesen elenyész Szét hódító terve.

Párbajra kerül sor, Alsó kelet égen,
Kanyargó víz partján: Hor nagyot kiáltott,
A bal szeme miatt, mi a Hold volt éppen,
Fájdalma iszonyú, roppant dühöt váltott:
Hor a kanyargó víz jobb partjára zuhant,
Tejút, az Égfolyó jobb partjára suhant.

Szemét, kivájt szemét, mit gaz Szét kiszakít,
Toth isten meglátta azon az oldalon,
Hor szeme lángoló, tüzes és megvakít,
Lassan alá hulló, az éji ég falon,
Toth nagy szárnyaival felfogja Hor szemét,
Kanyargó nagy Tejút csipetnyi szegletét.

Hor gyorsan visszavág, kiheréli Szétet,
Megfosztja a jövő szép ígéretétől,
Hor legyőzi a Sors kijelölte véget,
Nem függ ettől fogva a gonosz setétől,
Bal szeme egy Csillag, a Bika bal szeme,
Epsilon Tauri, bánja ezt a fene.

Hor Szétet öldökli, lassan kimeríti,
Csapásokat mér rá, üti, vágja, űzi,
Legyőzi Szét urat, végül leteríti,
Szétet megkötözi, majd rabláncra fűzi,
Hor hurcolja Szétet Geb hegyisten elé,
Gebel, dombor Kebel, isten elé tévé.

Szét Felső-Egyiptom uraként díszeleg,
Geb isten így döntött: Ajantól felfelé
Szét a királyi úr, dél tájon őgyeleg,
Alsó-Egyiptomban az uralom Horé,
Majd Geb bedühödött, mindkét ország ura,
Hor legyen, a sólyom, az ország turula!

Szét Alsó-Ég ura, csillaga Hyádok,
Vé alakú forma, Bika, mint az Ék-Úr,
Hor megveri Szétet, setét Alvilágot,
Ökör égi jelkép, mint Szumerban É-Kur,
Bika két csillaga Felső-Égre kerül,
Szét csillaghatalma teljesen kimerül.

Ízisz édesanyja kéri Hor gyerekét,
Engedje el Szétet, ki el is engedte,
De a jövő lenne siralmas és setét,
Ezért Hor a kardját egekbe lengette,
Leverte anyjának arany koronáját,
S Szét, mint vad víziló, elhordta irháját.

Harmadszor is megküzd Szét az ifjú Horral,
Egyre fogyatkozik a Setét ereje,
Nő Hor nagy hatalma a fejlődő koral,
Lassan lehanyatlik Szét úr bika feje,
Hor a győzedelmes, a Bika hanyatlik,
Hor az új Napisten, Bika-kor lenyaklik.

Ősmondai képek, égi területek,
Történetünk magja az égen történik,
Csillagok útjai pontos vetületek,
Csillag utak rácsa éji égen fénylik,
Égi Pitom útja éji égen ragyog,
Éji Ékes Égen szállnak az angyalok.

Nyolcvan éves perre Ré tett végül pontot,
Hor és Szetes harcát Rá befejeztette,
Emberek életén a harc sokat rontott,
Hor teljes győzelmét Ré-Rá kihirdette:
Két Ország, nagy Tau, királya Hor legyen,
Hor uralma jöjjön fenn a Csillag-Hegyen!

Pörög, forog a Föld, s a Nap körül kering,
Égboltja elmozdul, lassan, óvatosan,
Gyönyörű Föld bolygó égi tengelyén ring,
Aki ezt észleli, feljegyzi okosan.
Ez a precesszió, az Állatöv mozog,
Szétre vereséget ez a törvény hozott.

III. ÉNEK: VEZÉR SORSA

Hor, te tökéletes, Sólyom, csodálatos,
Két Kék Szem Szép Horja, Két Vörös Szem Horja,
Égi Éji Égen Arc, ki csillagzatos,
Hor Harcos Szét bátyját könnyen átugorja,
Szeme a Gyógyítás, Teljesség záloga,
Hor a Tökéletes, Turul legfőbb foka.

Hor arcát négy fia tartja fenn az égen,
Kik hajában laknak, ők voltak az Örök,
Kelet, Nyugat, Éjszak, Délszak földvidéken
Hor négy nagy gyereke, Úrral ismerősök,
Hórusz Harcos Sólyom, napjelkép és Turul,
Fiatal, új, szent Nap, ki az égre gurul.

Ne-Bet-Hut ház úrnő, ő Néptűz, a torló,
Emberevő szörnyek dühödt büntetője,
Ízisz szép testvére, jogot nem bitorló,
Vezérrel ágyba dőlt, szerelmes nője,
An-Pu megszületik, Hornak testvérbátyja,
Anubisz Hor vére, ezt mindenki látja.

Anubisz, szent An-Pu, sakálfejű isten,
Hornak féltestvére, a Kutya rokona,
Kutya a Pokol őr, kutya száji szinten,
Hor országa nem más, mint Rá, vagy „Ró-Hona”,
Rokon ki Ró hívő, hunok testvérnépe,
Hun lányok a világ legszebb dísze, szépe.

Ku-Ta szumer város a Száj-Táj luk helye,
Fej-Ér-Lú-Fia itt ment az Alvilágba,
Kuta a szumer nép alkotó ereje,
Kutya, mint Száj Tája, halál, visz a tágba,
Száj Tájon keresztül suhan el a lélek,
Fenn a Mennyben várják a csillag testvérek.

Kuta városából ered az Al képzet,
Kutat kutya őriz, hűséges ugató,
Alvilág a Pokol, az emberi végzet,
Pek-Hel, Pek-Er ország, izzó tűzzel ható,
Kaput kutya őrzi, ösünk ezt így hiszi,
Lelkét a halottnak Vezér oda viszi.

Pek-Er neve Pék Úr, Baker, tüzes Pék Hely,
Pék és Bék tűz fia, éjszaka munkása,
Pékek birodalma titokzatos éghely,
Pokoli lángoknak hőt árasztó háza,
Pék a tűzzel munkál, éjszaka dolgozik,
Kenyeret süt éjjel, lánggal bolondozik.

Ku Ta a száj tája, Alvilág kapuja,
Hindi utódunknál Kutya neve Kutta,
Elégetett testnek üres a hamuja,
Lélek a Mennybe megy, Vezér kialkudta,
Alvilág kapuját kutyák őrzik régen,
Vezér fenn, Szetes lenn, a földi vidéken.

Kutya első szolga sok képzet szülője,
Szét és Anpu és Hor halálos istenek,
Kutya és a sakál a halál jelzője,
Néha lelked-tested után eredtenek,
Kutya Kuta kútja, Alvilág állata,
Lejárat őrzője, kapu sötét vada.

Vad szaluki kutyák bőszen rettentenek,
Piros fülű kutya vérmes Pokol utód,
Vezér, Hor, s fiai az égre mentenek,
Elhagyták a nagyok ősi Pét és Butót,
Hor a felkelő Nap, Vezér a Túl ura,
Szét föld alá szorul, bármennyire fura.

VII. RÉSZ: VEZÉR ÉGI URALMA

I. ÉNEK: VEZÉR ÉGBE MEGY

Vezér feltámadott, felment a Duátba,
Hosszú úton suhant, égbe emelkedett,
Csillag lelke száguld, felment Odaátba,
Isten országában csillaglábát vetett,
Csillaglétbe ment fel, Istenéhez tartott,
Elérte lábával az Odaát partot.

Duat nagy kapuja Roszetau tája,
Abdu városánál fekszik ez a térség,
Avagy a Szfínx tere az égi úr szája,
Nagy Örök Fény Tenger, lobogó fehérség,
Vízi útvonala a kígyózó Nílus,
Csillagszemmel tekint az égről Ardílus.

Szokarisz szép laka Roszetau köve,
Tejút a kanyargó vízi út, áradó,
Nagy nád mezők, kákák, gyékényesek töve,
Iszapos táptalaj, csillag tejfényt adó,
Rosz-E te rózsza ház, te úrbéli Éden,
Éji Paradicsom, úrbéli vidéken.

Felkelthetsz engemet, az igazi királyt,
Felemelhetsz engem, Isten, önmagadhoz,
Elmondhatod nekem azt, ami neked fáj,
Kanyargó vízúton mennék csillaghadhoz,
Elhelyezhetsz engem a horizont fölé,
Pusztulni nem tudó csillaglények közé.

Légy erős, ó Vezér, az Ég alsó felén,
Ahol a gyönyörű csillag tartózkodik,
Kanyargó vízúton, égi vizek terén,
Vízi út hajlata fölött fény villózik,
Érkezhetsz vízúton arra a szent helyre,
Elégedett élet vár a jó lelkekre.

Kanyargó vízi út, lám, el van árasztva,
Zöld kákamezőket fénylő víz tölti fel,
Én, Vezér, hajózom az égboltozatba,
Keleti felére, hol a dicső Nap kel,
Íme, új csillagként felragyogok önként,
Fiam Hajnalcsillag, nőm Szóthisz, ő nőként.

Eridu folyóján, Eridánon eredj,
Vezér ég folyóján hajózik az égre,
Eridánusz éji fényvizében feredj,
Ó Keán, nagy Enki, meggy az égi kékre,
Kien, te víz ura, Káin, az ős Kaján,
Tejútrendszer ura, segíts Vezér baján.

Szekér, te kerekas, sólyom fejű isten,
Szék ura, te Nap úr, Szokarisz hatalmas,
Szeker kapu őrző, ki úr minden kincsen,
Ki még a halálon is győz, diadalmas,
Mivel Roszetau dübörgő szekere
Én vagyok, ott lakom, hol a Szekér tere.

Az ég bortól terhes, hajnalfénytől terhes,
Nut megszülte lányát, Sziriuszt, a folyót,
Szir, a hosszú Kígyó, fénynek engedelmes,
Sziriuszt, Tejutat, éji csillagtojót,
Ízisz megszülte Hort, hajnali csillagot,
Titkos égi lelket, a tündöklő Napot.

Kutya halál jelkép, Pokol előtt örököd,
Kuta városában jött létre e képzet,
Sziriusz nagy kutya, Tejút kígyón röpköd,
Hor és a kutya úr Halál és a Végzet,
Kutya neve Kuta városából való,
Ragyogj Kutyacsillag, soha el nem haló!

Eb a kutya, értjük, szája túlvilágnak,
Eb a rossz, fekete, halálos, fertelmes,
Szetes fején setét kutyafejet látnak,
Mégis oly sok élő néki engedelmes,
Születés és halál az életnek köre,
Kutya meg a sakál Alvilág ördöge.

Szét jelképe az eb, kutya, szimatoló,
Kutya formában Szét démonokat kutat,
Szét talajban turkál, mint nagy barna disznó,
Nagy Vezért keresi, rőfög, s mint eb, ugat,
Kutya és a disznó Szetes követője,
Ten isten fényének döllyfős megvetője.

Szah szent emlékére, évszázadok múlva,
Kőgúlát emeltek, éppen tizennégyet,
Éppen kétszer hetet, Szokariszt feldúlva,
Állítva Vezérnek időtlen emléket,
Gúla alatt Gyula, fő helye a kőben,
Gé-Sza, Föld-Szaj mellett, az örök időben.

Vezér feltámadott, él a nagy hős megint,
Hor és Toth megfogják, oldalról emelik,
Ízisz fogja karját, életvízzel legyint,
Néptűz fogja kezét, kevés idő telik,
Vezér talpára áll, megkapja az eget,
Nagy égi Duatot, berkeket, ligetet.

Vezér égre szalad, bírálni a lelket,
Biztatni az élő, ítélni holtakat,
Ég folyóvizein hajója emelked,
Vadász csillagképben csillogó trónt rakat,
A jó csillaglélék visszajön a Földre,
A rossz csillaglélék eltűnik örökre.

II. ÉNEK: ÓRIÁS LESZ VEZÉR

Hatalmas Gilgames, hős a Föld kerekén,
Te Gyilkosság Háza, hős a halál felett,
Uralkodsz örökké az egész földtekén,
Isteni csillagkép uralod a teret,
Enkidu testvéred tégedet támogat,
Hívunk segítségül, könyörgésünk fogadd!

Orion, Úri An, égi úr, te fényes,
Vizek ügyelője, kígyóvíz jelképe,
Orion, Víz ura, te, ki nem vagy kényes,
Csillagkaput őrzöl, hol a nagy út vége,
Rengeteg sok neved mára alig ismert,
Te Lélekvezető, neved Szetestől vert.

An nevét is ők évezredek óta,
An neve mégis él, őrizzük szentségét,
Ég és Menny, a Földet ki előre tolt,
Égből csakis egy van, őrizzük egységét,
Férfi Anu, Janus, nőként Ana, Anyu,
Régi istennevek, mire An a tanú.

Vezér az égbe ment, csillagképként ragyog,
Vezető úr itt lenn Egyiptomban székel,
Bandiből Vezér lett, égen munkál gyalog,
Látható az éjjel, éppen kilenc tétel,
Hatalmas hős Vezér, magyarok szent fia,
Szemedből a fénynek meg kell csillannia.

Óriás, Orion, Vezér csillagisten,
Vadász és a Kaszás csillagképi ábra,
Isten a Teremtő földi-égi szinten,
Ti csillagistenek, álljatok hát lábra,
Imádjátok Istent, fénylő csillagképek,
Kit már hön imádnak az emberi népek.

Dionüszosz isten Vezér egyik mása,
Nüsza városában rejtőzött sokáig,
Hol niszai mezők sárga csillanása
Messze tükröződött, földtől az égfáig,
Niszaba istennő árpát, búzát termel,
Télre karalábét, babot, répát vermel.

Két szarvat is visel, mint hősünk, Atila,
Istenjelkép a szarv, négy pár főisteni,
Legmagasabb forma a négyágú villa,
Mózes fejét szarvak szokták díszíteni,
Ammon isten szarvas, néki egy pár jutott,
Kisisten az ördög, ki a Mennyből bukkott.

Dionüszosz neve Zagreusz, a vadász,
Azonos a Vadász égi csillagképpel,
Hét részre széttépték, két kurész vagy gigász,
Hét része odafenn sűrűlött a léggel.
Kadmosz egy ládába zárva vízre dobta,
Lakón part jó népe a ládát kifogta.

Gyilkos természetű trákiai király,
Lükurgosz a neve, rémes farkasember,
Űzni kezdte népét, csak nehogy becsinálj,
Szét volt ez a farkas, szétmarcangol, szétver,
Tengerbe ugrottak, Thetisz befogadta,
Veszély elmúltával népnek visszaadta.

Dionüszoszt rablók ragadták magukkal,
Görög kalózhajón rabló a kapitány,
Üzletelni akart fenséges rabukkal,
Kormányosa látta, ez vérfürdő nyitány,
Oroszlánná válva főkalózt széttépte,
Csak a kormányosnak maradt meg az élte.

Ő Nim Rúd ősiszten, ki az Úr előtt volt,
Nim ő, az Oroszlán, Rúd a vörös szerve,
Minden más állítás Nimrúdról csak koholt,
Nimrúd a magyarok ősi apja, persze,
Mén-Rót Mennyei Rőt, Oroszlán az égen,
Nagy Vörös Oroszlán, nagy csillag vidéken.

Nimród fia Hun úr, Alsó-Egyiptomból,
Hun a harcos csillag, Hunor Kína ura,
Nimród fia Mag úr, Felső-Egyiptomból,
Magor Naporoszlán, térsége a bura,
Magor, s Hunor testvér, magyarok ősei,
Honunk szent népének nagyszerű hősei.

Nimród a nagy vadász, éjjel égi Vadász,
Ki szeret vadászni mindenféle vadra,
Nimród nagy hadisten, éjjel lélek halász,
Tekints fel az égre, néhány pillanatra,
Éji Ékes Égen láthatod nagy Vadászt,
Csillagok mozgását, s az idő haladást.

Hun Ter hunni vadász, Hun Csillag értelmű,
Ő maga Ozirisz, Orion az égen,
Aki lelkeket ment, isteni védelmű,
Kiolvashatjuk a titkos csillagképen,
Szah vagy te, Óriás, Menny Fia az Úrnak,
Kihez a jó lelkek bízva elindulnak.

Ő a Kaszás isten, a Halál önmaga,
Ki az ember ura, életét elfojtja,
Isten programjának hű és igaz laka,
Ki az ember lelkét Túlvilágra ontja.
Jön a Kaszás isten, nincsen menekvésünk,
Hacsak nem Ozirisz kiáll majdan értünk.

Mithrász titokzatos, napharcos istenség,
Legyőzi a Bikát, két szarvát tekeri,
Mithrász a Napisten, a Bika Szét enség,
Hyádok szarvait Mithrász visszaveri.
Szét isten délre hull, aláhull, lefelé,
Kalimpálva zuhan Pokol Kapu elé.

Kilenc Vitéz hősünk nevében leírva
Vezér legendája, élete, halála,
Kilenc halál csillag, tudjuk csendben ríva,
Ahol Vezér kisebb istenséggé vála,
Etruszk nyelven Kilensz, Gilgamest idézi,
Égi mélységeken sorsunkat intézi.

Vezér koronája kis varázsló Héka,
Aki a Nap Háza, három csillagból áll,
Szeme csillagékszer, tudás hozadéka,
Ozirisznak feje, ősi csillagkirály,
Betelgeuse csillag a ragyogás háza,
Tüzében tisztuló lelkektől szikráza.

Bellatrix a harcos, karja fegyvert forgat,
Nyúl a Bika felé, Bika szarvát fogja,
Rigel ragyogó Láb, űrtereken dobbant,
Szaiph csillogó kard, ezt az arab mondja,
Tűzben égő fényház, fényből szőtt épület,
Ozirisz lábával átlép ezer ölet.

Alnitak Al-Nyiták, az Öv első helye,
Szemita arabnál nevelő az Al-ság,
Alnilam Al-Nyílám, Nyílás a veleje,
Mintaka minta szó, ez sem ám badarság,
Min a Menny, Ta a Táj, Ka a Kapu neve,
Mennytáji kapun át zúg a lélek heve.

Itt megy át a lélek Isten fénytájára,
Hol minden fényben ég, hol minden igazság,
Kicsi csillaglément az Élet Fájára,
Ahol nincs setétség, elvész minden gátság,
Mintaka a Minta isteni Kapuja,
Ahonnan áramlik sok fényszülte pulya.

Nagy Orion Köde képezi hímszervét,
Balról és jobbról is láthatjuk a herét,
Nimrúd istenünknek figyelhetjük tervét,
Jobbról is, balról is gömbhalmazos terét,
Ím, ez a kilencség, éji égbolt titka,
Ősvallásunk igaz, elfeledett nyitja.

Peshenkef, Pecsénkep, ez a „szájfelnyitás”,
Ácsbárddal pecsén kap, majd kinyitja száját,
Pecsenyéjén kapja, nem is lehet vitás,
Elkészült múmia nyitja már orcáját,
Lelke égbe száguld, nem kóborol itt lent,
Élet és halál közt mindent helyre billent.

Halottnak a száján lelke égbe suhan,
Király urat népe holtán balzsamozza,
Fáraónak lelke, lám, felfelé zuhan,
Testét jó utóda kő mélyébe hozza,
Sumer és Egyiptom, Altáj hegységei
Szent magyar királyok temető helyei.

Im-Zet „Ember Fejű”, Hapi meg „Pávián”,
Duamutef „Sakál”, Kibehzenuf „Sólyom”,
Ők Hornak négy fia, Hor ragyog négy fián,
Köztük jár az idő, Idő lába ólom,
Balzsamozás alá vetették a testet,
Amit sok okos pap gondosan kifestett.

Kelet: Duamutef, Hapi: Észak tája,
Kebehszenuf: Nyugat, Amszet: Délre terül,
Minden égtáj ura fenn, a Világ Fája,
Mindben egy istennő hatalma szenderül,
Istennők a világ tartó oszlopai,
Csillagot termő fa rögzült égtájai.

Amszet, Imzet Ízisz hatálya alatt áll,
Hapi Nephthysz táján, ő az istennője,
Jó Duamutefnek Neith erőt adott,
Szelket Kebehszenuf hatályos védője,
Ízisz, Néptűz, Néith, Szelket négy istennő,
Égi fények szülte csudálatos delnő.

Hor lett az új király, apád csillaglélék,
Vezér úr, nagy király, Ozirisz-Orion,
Menj, te igaz király, a Duatba, kérlek,
Megersirat majd téged az alanti hun hon,
Piramis vagy magad, vas-csillag az égen,
Bia a szent csontod, ki ragyog tűzkéken.

Titkos égi folyók, kígyók kanyarognak,
Arra lakik Isten, aki a fényt tette,
Tejúton szigetek, laka boldogoknak,
Isten, aki Élő, a fényt teremtette,
Ember, csillagból jössz, oda is mégy vissza,
Csak Isten számodra a kaput kinyissa!

III. ÉNEK: NAGY VEZÉREK

Óh, jóságos Vezér, hatalmas Vezető,
Égbe szálltál dicsőn, Odaát rétjein,
Ki a Víz ura vagy, Védő és Szenvedő,
Veszel és Veszejtesz, Isten rejtekein,
Te vagy a Vét ura, Vétek bocsátója,
Vedelés nagyura, vizek fogyasztója.

Te vagy a Vész ura, ki Veszt és Elveszejt,
Elveszti az élő, lelkét elveszejt,
Vész ura, aki Visz, serkentsd az ősdelejt,
Vezér az ő népét soha nem felejt,
Uaszet városa Vas, Vas, Vác értelmű,
Nyugat a fehér táj, halál veszedelmű.

Mely nyelv tartalmazza ily roppant gazdagon,
Vezér nevét, lássad, de meg ne csalassál,
Vezér neve nálunk nem hever asztagon,
Vésznek fogalmával ne úrben koslassál,
Angolok West szava Veszt szavunk utóda,
Feledi az angol kétezer év óta.

Rá, a napistenünk, nyugaton vész sírba,
Amenti tájain, ahol alámerül,
Egész ember nemünk tudja, meg van írva,
Retteg egész éjjel, örül, ha kiderül.
Rá, mint Vezér, újra magas égen repül,
Ahol sok a magyar, Ré ott nincs egyedül.

Árpa arany főség, árpa feje arany,
Napsugár gyűjtője, a szem így jön létre,
Árpa a nép fője, sárga növény alany,
Árpa szem, árpa mag, hatalmat vet hétre,
Árpa Rúd, Horpah-Rúd Hor isten nemzője,
Ízisz a szent anya, ki Vezér hős nője.

Hor ifjú napisten, hadosztálya Horda,
Hor maga az új Húr, Hort dicső Hor helye,
Hortobágy Hor síkja, Gorda is, meg Korda,
Har Gi Ta Hegy Kő Táj, horhos Hor ligete,
Hordó szőlő levét rejti bensejében,
Dionyszosz rejlik Vezér enségében.

Rengeteg jó szóval őrizzük Hor nevét,
Horgos napistenünk átforog az égen,
Hor Gas az Hor Háza, tudd Hor ismeretét,
Hor Any Mennyei Hor, ismerjük meg szépen,
Horog olyan Hegy Ág, mely halra veszélyes,
Hor Pad titkos csillag, felkelve szeszélyes.

Hárfa a szép Karfa, tökéletes ívű,
Rajta Húrok sora, Íjnak ura a Húr,
Minden karfa hárfa, csodás, mester mívű,
Égi zene hangzik, zenész, ha húrba túr,
Vezér a Vész Ura, Víz Ura, nagy Árpád,
Örölnék, ha lelked Hor felé kitárnád!

Árpád úr Vezér is, Hét Vezér egyike,
Mind a többi vezér Ozirisz szent fia,
Árpád neve, higggyed, isteni szent ige,
Ez ellen kajátoz a kutya maffia,
He Tu a Hő Tája, Napország, Hétita,
Hettita országa, nincsen ezen vita.

Te szent Hét Vezér Úr, Vész úrtól származál,
Égi Pitom tájról magyarok erednek,
Isteni harcosok ura Vezér kerál,
Igaz és jó urak igazságot vetnek,
Fény támogatói, hűségesek Tenhez,
Természet urához, a legbelsőbb Enhez.

Előd élő udu, élő Nap, első Nap,
Udu napistennek kedves magyar fia,
Hatalmas napharcos, tudja, mi lesz holnap,
Ond Onból származik, ott a harmónia,
Ond vezér hun utód, Junu volt lakhelye,
Hun nevét viseli, An, a csillag helye.

Kend vezér kendője piros-fehér csíkos,
Hatalmas Kond, Kund, Kent, napkirály a címe,
Kundu ő, kündü ő, országa szép síkos,
Piros a férfi nép, fehér a nők színe,
Tas a Táj főura, mint szikla, oly kemény,
Amíg Tas hegyként áll, nem vész el a remény.

Huba nagy vezérünk Nim, Elám hercege,
Ba a Csillaglélék, Hu a Mennye Fia,
Minden isteni név nyelvünk ezüst szege,
Imánkat Istennek meg kell hallania,
Kevély a nagy Kő Fej, piramis fő: Fakó,
Aranyszínű, hidd el, fejen úr a bakó.

Töhötöm nagy vezér, a Tét nagy Ensége,
Tehetem és Tehet a Tét, Tesz alakja,
Gazdag a Tehetős, arany a fensége,
Ten isten Tét Enjét, Tétény nevét lakja,
Nagy Tét En, Tehetem, Tétény ős harcosunk,
Köszönjük, jól vagyunk, még e földön lakunk.

Árpád, Erped, Erpet, párducos hadvezér!
Partus „háza tűznek”, Párduc a Nap Háza,
Magyarok jelképe, az illanó láng ledér,
Oroszok részére Isten szent ukáza,
Párduc és a Tigris, és a nagy Oroszlán,
Magyarok jelképe, csillaghegyek ormán.

Ten! Hatalmas Ősten, fényt tenni lényege,
Te fény teremője, Fény Ura, hatalmas,
Ten leghatalmasabb, magyarok istene,
Setétség Urán is mindig diadalmas,
Ten igénk a léten magasan átszárnyal,
Vezér is összezsap sok démoni árnnyal.

Csodás történelmünk világítótorony,
Érákon, korokon bizton átívelő,
Őrzi az igazat, ezer lenyomaton,
Nyelvben, testben, génben, látja az észlelő,
Írásban és húsban, ősi szokásokban,
Tudásban, zenében, mindenféle jóban.

Egyiptomi népek jöttek Duna tájra,
Szumeri emberek ősföldről indultak,
Szumer szent tájáról a Duna tájára,
Atlantisz népei Alföldre nyomultak,
Hol sok évezrede őskultúra ragyog,
Pajzzsal és fent karddal őrzik az angyalok.

Kurszán a Hegy Ura, Árpád entestvére,
Kusánok, ég kusok, égi kígyó népe,
Tejútról érkező hadfiak fivére,
Kurszán, Kuszál Árpád fénymásolta képe,
Alpár síkság háza, itt volt a szerződés,
Pusztaszeren vérrel egymáshoz kötődés.

Atlantisz és Szemer, Égi-Pitom népi,
Kirájzik száz földre, messze Ázsiába,
Őshazát a múlás lassan széjjeltépi,
Erről szól a rege, erről szól a fáma,
Szét lassan dolgozik, ámde hatásosan,
Pusztítja a magyart, cselt szöve, aljasan.

Hor védi a magyart, Ő, a tökéletes,
Szetet megforgatja, majd laposra veri,
Minden cselszövéssre igen félelmetes,
Reggel a Nap Szétre éles fogát feni,
Hat-Hor, ki Hor Háza, férjét támogatja,
Hathor bika asszony, az életnek anyja.

Bulcsú a Tűz Keze, Szabolcsnak Szája Bölcs,
Lél Enlilnek fia, Sur vezér a bika,
Ha kiürült íjad, gondosan újra tölts,
Botond Ondnak Háza, hősök legjobb bika,
Ki a hunok népét ma töröknek mondja,
Egész Világegyetemünk legnagyobb bolondja.

Pompás égkirályok, egész Föld urai,
Kik saját bolygónkat megszelídítették,
Emberi nemünknek dicső férfiai,
Emberi fajunkat szent helyére tették,
Kihoztuk a népet állati létéből,
Fényre tört az ember Szét öleléséből.

Titkok földjére lép, ki a Múltban bolyong,
Ne kövess a Régbe, ha nincs kellő eszed,
Ó idők térségén bolond, aki borong,
Bolondít a csalás, hogy észre sem veszed,
Világegyetemünk legnagyobb csalása
Magyarok éltenek meghamisítása!

Vezér történetét, íme, most megírtam,
Magyarok és hunok ősi történetét,
Szét setéségével harcomat megvívtam,
Ne uralja ma is tudatunkat setét,
Péterfai János, én, ki múltban járva
Rábukkantam Az Úr Isten igazára.

UTÓHANG: A TÖRTÉNET FOLYTATÓDIK

Erpet Vezér nagyúr a Csillagok Ura,
Vezér a nagy Vészúr, Veszt tája vezére,
Nevétől az ember könnyen elkábula,
Akkor, ha eszével nem ér fel a névre,
Ám mi értjük Vezér titkos legendáját,
Ismerjük kevésbé Amentinak táját.

Nagy emberi nemünk ostobán álldogál,
Meresztgeti szemét régi rejtélyekre,
Emberi fajunknak agya sima, kopár,
Nem tud válaszolni érvel az érvekre,
Nem nézi a magyart, írását, szent nyelvét,
Nagy semmiben borong frank, német és helvét.

Vizsgálják a mayát, aztékok és inkát,
Kínai kultúrát, tibetit és japánt,
Bantut és sillukot, nuert és a dinkát,
Eszkimót, pápuát, tirpákot és habánt,
De nem látnak tovább tokmányos orruknál,
Hamis tudományos, álságos koruknál.

Nem látják a magyart, a világ csodáját,
Saját ősnépüket, akit leáraznak,
Nem hallják az Isten suttagó, halk száját,
„Újkori jó népek magyarból származnak”,
Legnagyobb nagy rejtély magyaroknak nyelve,
Ami Isten által nagyon kiterelve.

Magyarok szent nyelve Istentől származó,
Isten saját nyelve, Szentek Szentje néven,
Titkos ősidőkből szent eszmét tározó,
Ezt a Szentek Szentjét beszéli az Éden,
Ez a nyelv a titkok legnagyobb titokja,
Aki érti, az űrt majd uralni fogja.

Tudósok kutatják a világ nyelveit,
Ősanyák rejtélyes, csudás találmányát,
Nem értik az anyák logikus elveit,
Meddők, nem művelik e nyelvész bányát,
Ahelyett, hogy igaz szívvel kutatnának,
Dölyfös, buta göggel csak kő meddőt hánynak.

Miért van ez, Isten? Te tudod legjobban,
Mit rejtettél bele nyelvünk szövetébe,
Azt is Te mondtad, ha a tűz kilobban,
Eljő a Föld bolygó rettenetes vége,
Magyeriak nyelve titkokat hordozó,
Isteni eszméknek híveket toborzó.

Vezér, ki Vész Ura, Vezír rangot Vesz fel,
Ő lesz a hadvezér, Egyiptom rendjében,
Pár-Aó Magas-Ház, ezer kérdést tesz fel,
Mindre van jó válasz, saját idejében,
Pár-Aó lesz az úr, Fáraó rangnéven,
Vezér a hadvezér harcos seregében.

Íme, elmeséltem Vezér történetét,
Ki a holtak ura, ítél az egekben,
Bemutattam ősünk nagyszerű életét,
Lassan a titokról a lepel fellebben,
Kétszer feltámadott, Ízisz élesztette,
Halál úr torkából kétszer megmentette.

Felméne az Égbe, ítélni holtakat,
Ha egy tollpihénél súlyosabb a vétked,
Mész a csillagokba, rád kattan egy lakat,
Csillagok tüzeben láng lesz minden étked,
Addig pörkölődöl, míg rossz részed elég,
Pokoli vad tűzből csak akkor lesz elég.

Vezér, aki Vezet kézen fogva téged,
Halálod után a nagy csillagkapuhoz,
Éji sötét úton reá van szűkséged,
Eljuthass Atyádhoz, örök Fényapuhoz,
Istenhez, ki a fényt, s a vant teremttette,
Számodra a Földet lakhatóvá tette.

Hatalmas nagy Uszir, ki úszol odafenn,
Titkos éjfolyamok habos hullámain,
Ozirisz, hatalmad akárkit oda ken,
Kinek világ súlya terjed a vállain,
Te, ki az emberek Védnöke vagy, nagy úr,
Zöld az arcod bőre, tengered meg azúr.

Vész Ura, nagy Vezír, írmagod büszke Hor,
Víz Ura Nyílósnak istene, barátja,
Látod odafentről, szívünkben úr honol,
Mindent megsemmisít a felejtés gátja,
Hatalmas, nagy gátként tornyosul mögöttünk
Felejtésünk gátja, s múlás jár közöttünk.

Felejtésünk gátján nehéz átvergődni,
Ám a gáton, íme, rés nyílt, rést ütöttem!
Ősatyák és anyák sorsán kell időzni,
Kékes köd előttem, zöldes köd mögöttem,
Szállnak a szellemek, mint a szél, lebegnek,
Útmutatást adnak a jó embereknek.

Őseink! Testetek testünkben él mostan,
Felkent génjeitek bennünk él, virágzik,
Felemeljük fejünk, százszor letapostan,
Hol Szentlélek lelke testünkben szikrázik,
Gyereünk a jövő, a múlt bennük éled,
Gyerek és az álom emberi szükséglet.

Kövessetek engem, a fényes jövőbe,
Galaktikus népek szent szövetségébe,
Kövessetek minket kékeszöld időbe,
Múlt és Jövő medrén Isten szentségébe,
Ami lehetetlen, lesz majd lehetséges,
Ha Isten akarja, nem lehet kétséges.

Vezér élt és meghalt, aztán feltámadott,
Szét újra megölte, Sátán volt az öccse,
Újra feltámadott, bár már megfáradott,
Nem látta értelmét, hogy létét kitöltse,
Felméne a Mennybe, ítélni holtakat,
Hol a gonosz lelkek élte véget szakad.

Tündököl alakja, pompásan láthatón,
Hét csillaga fénylik, azután még kettő,
Hozzá még sok ezer, széplelkűnkre hatón,
Éjjel megláthatod, hisz csillagkép lett Ó!
Erpet Úr, Árpád Úr, vezérünk ragyogjál,
S időtlen időkig ránk bő áldást mondjál.

A sorozatban következik:

Möndölöcskék és más versek
Tanulmányok és elmélkedések